

DE PAUS TEGEN DE VICE-PRESIDENT

EEN OVERTUIGDE "RECHTSE" KATHOLIEK

DE vicepresident van de VS, de 40-jarige James David ("JD") Vance, behoort tot een groep conservatieve Amerikaanse intellectuelen die zich onlangs tot het katholicisme hebben bekeerd. In zijn in 2016 gepubliceerde memoires, *Hillbilly Elegy*, vertelt hij hoe hij opgroeide in een evangelische tak van het protestantisme, maar geleidelijk aan steeds meer aangetrokken werd tot het katholieke geloof. In 2019 werd hij gedoopt en ontving hij het vormsel in de katholieke Kerk.

Vance is wat morele en maatschappelijke kwesties betreft principiëler dan Trump, wat hij rechtvaardigt vanuit zijn geloofsovertuiging. Zo is hij fel gekant tegen abortus en het homohuwelijk. De vicepresident noemt zichzelf een post-liberaal: hij is tegen het liberalisme en wil dat de staat door middel van een meer interventionistisch overheidsbeleid de burgers leidt naar meer deugdzzaamheid, met name door het bevorderen van conservatieve familiewaarden.

Tijdens de campagne sprak hij openlijk over zijn religieuze overtuiging. Toen een man op een bijeenkomst uitriep: « *Jezus is koning!* », antwoordde Vance: « *Dat klopt, Jezus is koning!* » Heel anders deed Kamala Harris die, geconfronteerd met dezelfde kreet, venijnig reageerde: « *Ik denk dat je naar de verkeerde bijeenkomst bent gekomen, er is er een kleinere iets verderop.* » Dit religieuze aspect was een cruciaal element in de campagne en een punt dat aansloeg bij christelijke kiezers van alle gezindten.

Hij is ook beter opgeleid... en binnen de jonge garde van Amerikaanse katholieke conservatieven zien velen JD Vance als de ideale toekomstige opvolger van Donald Trump, als de man die in staat is om de "conservatieve revolutie" die nu begonnen is verder te zetten.

EEN PROGRESSISTISCHE KERKLEIDER

Daarnaast hebben we paus Franciscus. Hoe ouder hij wordt, des te meer hij beneveld raakt door zijn progressisme. In plaats van de overtuigde katholiek Vance te steunen, bevriend met hem te raken, hem eventueel te corrigeren en hem aan te wenden om

Trump te beïnvloeden, heeft de paus gekozen voor de confrontatie.

Ten eerste benoemde hij op 6 januari van dit jaar kardinaal Robert McElroy tot aartsbisschop van Washington. McElroy (bisschoppelijke spreuk: "*Dignitatis humanae*") is een progressist *pur sang* die volledig op de lijn van

Franciscus zit. Hij spreekt zijn warme steun uit voor de synodaliteit, verdedigt de toegang tot de sacramenten voor politici die abortus steunen, is voor de inclusie van LGBT-ers en migranten enzovoort. Zo hield hij een opgemerkt pleidooi om voor homo's geen onderscheid meer te maken tussen hen die zich seksueel onthouden en hen die sodomie plegen: « *Het onderscheid tussen geaardheid en activiteit kan niet de belangrijkste focus zijn voor een pastorale omhelzing omdat het onvermijdelijk suggereert dat de LGBT-gemeenschap verdeeld wordt in hen die zich onthouden van seksuele activiteit en hen die dat niet doen* » (24 januari 2023).

Kortom, door zo iemand aan te stellen in de hoofdstad van de VS maakte de paus een welbewuste politieke keuze tegen president Trump en zijn regering, die van de strijd tegen de liberale woke-agenda een topprioriteit gemaakt hebben. Heeft iemand de H. Vader ooit een terechtwijzing horen uitspreken aan het adres van de "katholieke" president Joe Biden, die in oktober 2022 beloofde dat hij het recht op abortus – kort tevoren ongedaan gemaakt door het Amerikaanse Hooggerechtshof met het schrappen van het arrest "Woe versus Wade"

uit 1973 – wettelijk zou goedkeuren: « *Dat wordt de eerste wet die ik naar het Congres zal sturen* »?

POLEMIEK OVER IMMIGRATIE

Maar bovenal voerde de Opperherder een openbare polemieks over de liefdadigheid tegen Vance. Toen hij eind januari ondervraagd werd door FOX NEWS over het immigratiebeleid, zei de vicepresident: « *Als Amerikaans leider, maar ook als Amerikaans burger, gaat je mededogen in de eerste plaats uit naar je medeburgers. Dat wil niet zeggen dat je mensen buiten je eigen grenzen verafschuwt, maar er is een oud concept – en ik denk trouwens dat het een heel christelijk concept is – dat je van je familie houdt, dan hou je van je buurman, vervolgens van je gemeenschap, daarna hou je van je medeburgers in je eigen land en dan kun je je richten op de rest van de wereld en hen de prioriteit geven. Een groot deel van links heeft dat volledig omgekeerd.* »

Dat is exact de leer van Sint-Augustinus en Sint-Thomas van Aquino over de *ordo amoris*, de “ordering van de liefde”. In de *SUMMA THEOLOGIAE* schrijft Sint-Thomas: « *In dit opzicht hebben we alle mensen op gelijke wijze lief uit naastenliefde: omdat we ze allemaal hetzelfde algemene goed toewensen, namelijk eeuwig geluk. Ten tweede wordt gezegd dat de liefde groter is naarmate haar actie intenser is: en op deze manier zouden we niet iedereen evenveel moeten liefhebben. Bovendien is er nog een andere reden waarom we uit naastenliefde meer houden van degenen die meer met ons verbonden zijn, omdat we op meer manieren van hen houden. Want voor degenen die niet met ons verbonden zijn, hebben we geen andere vriendschap dan naastenliefde, terwijl we voor degenen die wel met ons verbonden zijn, bepaalde andere vriendschappen hebben, afhankelijk van de manier waarop ze met ons verbonden zijn* » (II, vraag 26).

Op 10 februari gaf Franciscus JD Vance ongelijk in een brief die hij richtte tot de Amerikaanse bisschoppen om « *opnieuw een bevestiging uit te spreken niet alleen van ons geloof in een God die altijd nabij is, mensgeworden, migrant en vluchteling, maar ook van de oneindige en transcendente waardigheid van elke menselijke persoon.* » Hij legde verder uit dat hij « *de grote crisis die zich in de Verenigde Staten ontvouwt met de lancering van een programma van massadeportaties op de voet heeft gevolgd* », dat hij « *zijn afkeuring* » wilde uitspreken en dat « *de daad van het deporteren van mensen [...] de waardigheid van vele mannen en vrouwen schendt.* »

De term “massadeportatie” wordt gebruikt door de regering-Trump. Er zijn bijna 11 miljoen immigranten zonder papieren in de VS. Onder president Biden staken op drie jaar tijd meer dan 7,2 miljoen illegalen de grens over (Jordan Liles, *7,2M Migrants Have Illegally Crossed US Border Under Biden*, 22 februari 2024)! Ze betalen duizenden dollars aan mensensmokkelaars voor een veilige overstek. « *Het is een lucratief handeltje. Vaak maken die mensensmokkelaars deel uit van een drugskartel. Migrant die drugs meesmokkelen over de grens, krijgen een serieuze korting* » (vrtnws, 8 oktober 2024).

« Wat de drugs betreft, gaat het vooral om fentanyl, een verdovingsmiddel zoals morfine, maar 80 keer krachtiger. Het misbruik ervan als drug piekt enorm in de VS, met als gevolg vandaag per jaar meer dan 80.000 drugsdoden gelinkt aan fentanyl » (*Make America Great Again 2.0* in *DE ACTUALITEIT DOORGELICHT* van december 2024). Dat er sprake is van een nationale noodtoestand waaraan een regering die bekommerd is om haar burgers iets moet doen, is dus zonneklaar.

EEN GRENZEN-LOZE BROEDERSCHAP ?

Het is bijgevolg niet te rechtvaardigen dat paus Franciscus deze kwestie gebruikt om Trump politiek te destabiliseren en vooral dat hij zich baseert op een principe dat onjuist is, namelijk dat « *de ware “ordo amoris” die bevorderd moet worden, de “ordo amoris” is die we ontdekken door voortdurend te mediteren over de parabel van de barmhartige Samaritaan, dat wil zeggen door te mediteren over de liefde die een broederschap opbouwt die openstaat voor iedereen zonder uitzondering.* »

In plaats van het thomistische concept van de concentrische cirkels – eerst mijn naaste familieleden, dan mijn burens, mijn landgenoten enz. – promoot Franciscus de idee dat we iederéén op gelijke wijze moeten liefhebben. We kennen dat al vele decennia: we worden geacht uit “solidariteit” geld te geven aan anonieme mensen ver weg in de Derde Wereld en zo ons geweten te sussen wanneer we onze eigen kinderen verwaarlozen of onze buurman laten stikken. En wat de barmhartige Samaritaan betreft: die bekommerde zich om de man die God op zijn weg had geplaatst, zoals wij allemaal in de eerste plaats zorg en liefde moeten betonen aan wie onze naasten zijn. Daarom spreken we ook over “naastenliefde”.

Sint-Paulus onderstreepte dat toen hij in de eerste brief aan Timotheüs over de weduwen sprak: « *Zo er één is die zich niet om haar familie en heel in het bijzonder niet om haar huisgenoten bekommerd, dan verloochent zij het geloof en is zij erger dan een ongelovige* » (1 Tm 5, 8).

We hebben jammer genoeg een paus die zelf woke is. Hij droomt altijd maar verder over een broederschap met Jan en alleman, met goeden en bozen, met volgelingen van Jezus en Christushaters, los van de harde realiteit. Hij komt op voor een wereld zonder grenzen en klaagt de politieke leiders aan die in hun land orde op zaken willen stellen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat in verschillende voormalige katholieke landen, onder meer in Zuid-Amerika, het protestantisme aan een schijnbaar niet te stuiten opmars bezig is: katholicisme wordt er gelijkgesteld met socialisme.

Maar op de dag dat de paus zich zal bekeren en de liefde tot het Onbevleete Hart van Maria tot drijfveer van zijn apostolische actie zal maken, op die dag zal zijn bekering een wereldwijd effect hebben en zal de katholieke godsdienst herboren worden.

*broeder Michel van de Triomferende Onbevleete
& redactie KCR*

DE KWESTIE VAN DE PRIVÉ-OPENBARINGEN MOGEN JEZUS EN MARIA NOG TUSSENBEIDE KOMEN IN DE GESCHIEDENIS ?

Jezus en Maria zijn in de loop van de geschiedenis regelmatig afgedaald uit de Hemel om via heiligen tot ons te spreken. Welke waarde moeten we aan deze openbaringen geven? Zijn we als gelovigen verplicht ze te aanvaarden of mogen we ze als vrijblijvend beschouwen? Abbé de Nantes formuleerde de kwestie op het scherp van de snee: « Heeft Jezus het “recht” om tot een religieuze van de visitandinnen te spreken om haar zijn geheimen en verlangens kenbaar te maken? Heeft Onze-Lieve-Vrouw het “recht” om tot een eenvoudig meisje als de H. Bernadette of tot de herdertjes van Fatima het woord te richten? »

WAT DIKKE BOEKEN ZEGGEN

OM te weten of Jezus en de Maagd Maria ons ook vandaag nog richtlijnen mogen geven op religieus, politiek, economisch... vlak, kan ik als theoloog niet beter doen dan een standaardwerk raadplegen: de *DICTIONNAIRE DE THÉOLOGIE CATHOLIQUE*, een indrukwekkend compendium van 15 boekdelen, uitgegeven tussen 1899 en 1950 (dus vóór het Concilie!). Ik heb het trefwoord *Révélation* (Openbaring) opgezocht om te weten te komen wat de Kerk denkt over de openbaringen van het H. Hart in Paray-le-Monial of de openbaringen van Onze-Lieve-Vrouw in Lourdes en Fatima.

Allereerst maakt de *DICTIONNAIRE* een onderscheid tussen openbaringen die men “van privé-aard” noemt en de universele Openbaring, die van Jezus Christus en de apostelen, die de geloofsschat uitmaakt. Bladzijden lang – dertig, veertig bladzijden in een klein lettertype – spreekt dit werk over de goddelijke Openbaring die de Kerk heeft ontvangen en door de eeuwen heen onderwezen. Ik bladerde er doorheen, omdat ik het eigenlijk uit mijn hoofd ken, maar ik wilde weten wat de auteurs zeiden over privé-openbaringen. Op de laatste regel stond: « *Wat universele privé-openbaringen betreft, deze hebben niet hetzelfde belang (vgl. Bricout, kolom “openbaring”).* »

In mijn immense theologische woordenboek geen woord over privé-openbaringen! Dit was blijkbaar

niet interessant voor de tweehonderdvijftig theologen die tussen de twee Wereldoorlogen deelnamen aan het opstellen van dit standaardwerk! Verbazingwekkend...

Dus ging ik naar mijn Bricout. Abbé Joseph Bricout (1867-1930) schreef de *DICTIONNAIRE DES CONNAISSANCES RELIGIEUSES*, een lijvig naslagwerk. Ik doorzocht het, vond de pagina's over de algemene Openbaring en dan een paar bladzijden over zogenaamde “bijzondere of privé-openbaringen”. Ik was stomverbaasd over wat ik aantrof! Waarom? Omdat al die liberale katholieken die deze woordenboeken bijeenpenden heel intelligent zijn en heel serieus werken, het artikel is heel serieus, maar ze houden zich met iets anders bezig dan wat mij interesseert. Bricout heeft mij geleerd hoe je kunt wegllopen van de waarheid terwijl je er toch trouw aan lijkt te zijn. Ik citeer hem:

« *Er wordt een onderscheid gemaakt tussen universele openba-*

ring en bijzondere of privé-openbaring. »

Goed: de universele openbaring, die van Jezus en de apostelen, van het hele Oude en Nieuwe Testament, en de mondelinge overlevering die daaraan is toegevoegd, die voor iedereen en voor alle tijden is, dat is de totaliteit van de godsdienst. Daar zijn we het over eens, daar geloven we in. En nu de bijzondere of privé-openbaringen:

« *Men is er geen instemming van het katholieke geloof aan verschuldigd (zie Benedictus XIV), maar*

DE H. BERNADETTE SOUBIROUS

alleen van menselijk geloof, volgens de regels van de voorzichtigheid. »

Ah ! Hij legt ons niet uit wat die openbaringen precies zijn, waarom de Hemel openbaringen doet. We krijgen meteen te horen : je hoeft ze niet te geloven. Hoe vreemd ! En dan :

« Toch kunnen ze het werktuig zijn van grote genaden, ook voor alle gelovigen. »

Ik hou van dat *“ook voor alle gelovigen”*. Het betekent dat privé-openbaringen meestal grote genaden kunnen geven, bv. aan Marguerite-Marie Alacoque, of zelfs aan haar hele communiteit : het heeft hun goed gedaan dat Jezus een van de religieuzen kwam bezoeken. Het heeft zaken veranderd, in het klooster en zelfs iets verder weg ; en het zou zelfs van nut kunnen zijn voor de hele wereld !

« Maar, wat er ook het voordeel mag van zijn – “maar”, meteen de “maar” – in feite passen ze niet in de universele heilseconomie. »

Dit betekent : we hebben die privé-openbaringen niet nodig, ze brengen ons niets nieuws en wij, theologen, zijn er niet in geïnteresseerd.

« Als de Kerk ze evenwel heeft goedgekeurd en, bovenal, feesten en devoties in verband ermee heeft ingesteld of aanbevolen, mogen we er ons niet tegen verzetten : dat zou een ernstige schending zijn van het respect dat we verschuldigd zijn aan de richtlijnen en leringen van de Kerk [...] ook al oefent zij hierin haar voorrecht van onfeilbaarheid niet uit. »

Anders geformuleerd : als de Kerk zo'n openbaring heeft erkend, door bv. een feest van de Lourdesverschijningen in te stellen of door Bernadette Soubirous heilig te verklaren en zo te erkennen dat ze geen hysterische persoon was, dan mogen we er ons niet tegen uitspreken zonder arrogant te zijn. Je hoeft het niet te geloven, maar het is noodzakelijk voor het respect en de gehoorzaamheid die we verschuldigd zijn aan de paus en de bisschoppen om er niet tegenin te gaan. Dus als je het niet gelooft, zwijg dan.

« Wat uiteindelijk oordeelt over deze privé-openbaringen is of er sprake is van harmonie met het aloude dogma, waarvan ze de providentiële ontwikkeling vormen. »

Dat geldt in de mate waarin het gaat om zaken die we al wisten.

« Het is de opportuniteit van hun antwoord op de huidige noden van het christelijke volk die het mogelijk maakt om ze te beoordelen. »

Is het opportuun, zullen deze openbaringen de christenen vandaag goed doen of niet ? Als deze verschijningen ons echt geschikt lijken in de gegeven omstandigheden, dan moeten we proberen ze te respecteren, te verspreiden en te gehoorzamen. Maar wie beoordeelt of ze opportuun zijn ? De heren theologen ! Een voorbeeld : toen Jeanne d'Arc zei dat ze door de Hemel gestuurd was om de *dauphin* in Reims te laten kronen, hebben de toenmalige theologen van de universiteit van Parijs bestu-

deerd of dit gepast was in de situatie van de Kerk op dat moment ; en allemaal besloten ze dat het helemaal niet gepast was en dat het daarom geen echte openbaring kon zijn, ondanks alle bewijzen die de maagd gaf. En ze lieten Jeanne d'Arc verbranden !

INTELLECTUALISTISCH MINIMALISME

Bricout en consoorten hanteren een puur rationalistische of intellectualistische kijk op de dingen :

1. *“Bijzondere openbaringen zijn natuurlijk niet gelijk aan de Openbaring van Jezus Christus ; ze zijn van zo'n inferieure orde dat we nooit verplicht zijn om erin te geloven. Jezus en Maria hebben de moeite genomen zich te verplaatsen : wel, bedankt daarvoor, maar we gaan verder met de orde van de dag...”*

2. *“Wij, theologen, zullen oordelen over de opportuniteit van deze openbaringen. Als we oordelen dat ze geschikt zijn, zullen we ze ontwikkelen onder de gelovigen ; maar als we oordelen dat ze niet opportuun zijn, zullen we ze links laten liggen.”*

Deze benadering om te bestuderen in welke mate de betreffende openbaringen wel of niet ontvangen moeten worden, eindigt op volkomen minimalistische wijze : de devoties en vroomheidspraktijken die eruit voortvloeien, hoe nieuw ze ook zijn en hoe betrekkelijk en secundair, *kunnen* nuttig zijn voor het christenvolk. Een wonderbare medaille dragen in opvolging van de verschijning van de H. Maagd in de Rue du Bac, te communie gaan op de eerste vrijdag van de maand na Paray-le-Monial : heel goed. *« Dat is iets voor mijn vrouw »*, zegt de liberaal-katholiek, het zijn devoties die moeten worden aanbevolen voor mensen die bijzonder vroom zijn.

Maar nu stel ik een vraag, een duidelijk indiscrete en ongewone vraag : **heeft God nog steeds het recht, sinds Jezus Christus is opgestegen naar de Hemel en sinds de dag van Pinksteren, om binnen te treden in het leven van de Kerk, van mensen en van naties, om hen te besturen ?** Ah, die vraag zou ik graag aan de bisschoppen stellen, aan de paus zelf, ik zou ze graag aan een concilie stellen. Denken jullie dat Jezus Christus nog steeds het recht heeft om ons leven binnen te komen, om naar beneden af te dalen en met deze of gene heilige te spreken, om ons te vertellen wat we moeten doen in een of ander tijdvak, of niet ?

Het antwoord zou verbazingwekkend zijn, zoals we kunnen zien in de geschiedenis. Heeft Hij nog steeds het recht om ons nieuwe bevelen en orders te geven ?

Theologen zoals die van de twee woordenboeken zeggen : *“In elk geval zal er niets nieuws zijn, want Christus heeft alles al gezegd !”* Akkoord, in de orde van de leer is alles al gezegd, maar in de orde van het bestuur van de wereld, hebben Christus of de Maagd Maria op dat vlak het recht om duidelijk nieuwe richtlijnen te geven aan de Kerk, aan de wereld, aan de naties of met betrekking tot het leven van individuen ?

Toen de Maagd Maria in Lourdes verscheen, zei ze tegen de kleine Bernadette dat ze een kuil moest graven, zich wassen en dan drinken. Wat deed Bernadette? Heeft ze geantwoord: *“Ja maar, er is niets meer hé! Jezus Christus heeft alles al gezegd”*? Nee, men zag haar op handen en voeten gaan zitten als een dier, gras eten en graven, zich dan wassen met modderig water en het modderige water opdrinken! De mensen zeiden: *“Ze is gek!”* Maar ze gehoorzaamde aan een bevel van de H. Maagd. Had ze moeten weigeren? Of aan de theologen vragen of het opportuun was dat ze zich in modderig water waste en gras at?

Als de Hemel heel zijn autoriteit inzet en bewijzen en wonderen aaneenrijgt waar ons verstand absoluut niet omheen kan, zijn we dan verplicht om daarmee in te stemmen, ja of neen, op gevaar af van bestraffing in de tijd en in de eeuwigheid? En beseffend dat ons aanlokkelijke, mysterieuze beloningen in het vooruitzicht worden gesteld? Dat de Openbaring geëindigd is met de dood van de laatste apostel, is waar en alle theologen weten dat; maar hoe zit het, in continuïteit daarmee, met het bestuur over de wereld en de Kerk? Hoe zit het met de *orthodromie*, het rechtlijnige en door de Voorzienigheid gewilde verloop van de geschiedenis? Wordt dat voor eens en voor altijd overgelaten aan de mensen in al hun waardigheid of is God nog altijd vrij om te handelen?

MACHTSMISBRUIK DOOR ZELFINGENOMEN THEOLOGEN

Door de eeuwen heen, voor, tijdens en na Christus, lijkt het erop dat doorluchtige personen zichzelf hebben beschouwd als de ware goddelijke of kerkelijke autoriteiten, dat ze zichzelf hebben georganiseerd in een aristocratische of technocratische kaste: wij bisschoppen, wij theologen. En dat ze daarbij hun volgzzaamheid ten opzichte van God hebben verloren. Ze hadden nooit meer graag dat God uitzonderlijk tot hen kwam en ze hebben duizend moeilijkheden en bezwaren gemaakt om zijn ingrijpen te moeten erkennen.

Men voelt heel goed aan dat de theologen die deze dikke boeken hebben geschreven, helemaal gekant zijn tegen het binnendringen van het H. Hart, de Maagd Maria of de heiligen in ons dagelijkse leven. Ze willen er niet van weten! Toen ik die woordenboeken las, die zeer geleerd en blijkbaar goed beargumenteerd zijn, realiseerde ik me plotseling dat, over het algemeen – ik zeg niet in *alle* gevallen, want er zijn heiligen aan de top van de Kerk net zoals er zijn onder het gewone volk – de groten van deze wereld die verantwoordelijk zijn voor het bestuur van de Kerk of van de naties, niet graag hebben dat ze in hun competentie en hun *“job”* *gestoord* worden.

Ik verklaar me nader. Wanneer zich een nieuwe verschijning voordoet, zoals in Fatima of Medjugorje,

je, bestuderen theologen en bisschoppen de zaak onder leiding van de paus en onderscheiden zij de geesten om erachter te komen of de verschijning van de duivel of van God komt. Maar vanaf het moment dat het gebeuren indruist tegen hun grillen, hun plannen, hun hartstochten, hun samenwerking met de machten van de wereld of met de vijand, verrichten zij dat onderscheid niet meer of, als ze het toch doen, schenden zij alle gebruikelijke regels van de Kerk om te zeggen dat Medjugorje waar is en dat Fatima vals is!

Dat was al zo in de 15de eeuw. Toen de H. Jeanne d'Arc naar voren trad, waren alle hoge pieten van de Sorbonne in Parijs geïrriteerd dat ze lastiggevallen werden door een herderin uit Domrémy. En des te meer omdat zij een andere politiek voorstond dan die van hen. Zij was ongeschoold en durfde een beroep doen op de paus tegen de professoren, alsof de paus boven hen stond! Ze spelde hen de les door te zeggen dat het de *dauphin* was die zij van God in Reims moest laten kronen en dat hij Frankrijk zou regeren. Dat stemde niet overeen met de politieke keuze van de Sorbonne, die de kant gekozen had van de hertog van Bourgondië en de Engelsen... En dus deden de hoogleraren alsof ze de geesten onderscheidden, waarna ze besloten dat Jeanne een heks was en verbrand moest worden! Zo waren zij van haar af.

Ook in Paray-le-Monial gebeurde iets dergelijks. Waarom is de H. Marguerite-Marie Alacoque mislukt? Omdat de jezuïet pater de La Chaise, de biechtvader van Lodewijk XIV, tegen de koning zei: *“Wat is dat allemaal met die kloosterlinge die zich bezighoudt met wat u in Versailles moet doen en wil dat u afbeeldingen van het H. Hart op uw vlaggen aanbrengt? Waar moet ze zich mee? Een religieuze die aan politiek begint te doen, die u aanzet om de oorlog te verklaren aan alle protestanten, die u verzekert van de overwinning?! Vergeet haar...”*

Heel de geschiedenis door hebben gezagsdragers die geen mystiekers waren en geen echte liefde tot God koesterden – zoals ook die kardinaal Lambertini die in 1740 de pauselijke troon besteeg als Benedictus XIV – honderd en één middelen gevonden om te zeggen dat een bepaalde openbaring tegengesteld was aan de theologie, dat men bepaalde beweringen toch best met een korrel zout nam enz.

In 1917 was er Fatima. Abbé Laurentin, onze “grote” Franse Mariakenner, zat er verveeld mee dat Onze-Lieve-Vrouw in Fatima over Rusland sprak. Want Laurentin heeft zijn eigen ideeën over politiek en hij wil niet dat er kwaad gesproken wordt over Rusland! Het past niet dat geleerde mensen moeten luisteren naar herderinnen of nederige kloosterzusters! En dus dient de menselijke wijsheid te oordelen over al die vreemde en excentrieke openbaringen. Het gaat om iets nieuws en dat is voor die geleerde mensen de uitgelezen gelegenheid om het af te keuren.

Vreemd genoeg gebeurt die afwijzing van privé-openbaringen tegenwoordig door personen die zelf voortdurend aan het profeteren zijn, die doen alsof ze een bijzondere verlichting van Boven hebben ontvangen en die ons een nieuwe godsdienst willen opdringen. Dat alles is contradictorisch en een bewijs van leugenachtigheid.

HET IS DE HEMEL DIE HET LAATSTE WOORD HEEFT !

Wat zijn privé-openbaringen eigenlijk ? Het is wanneer Onze-Lieve-Heer of de H. Maagd Maria of een heilige uit de Hemel neerdaalt om aan een bepaald iemand, een heilige man, vrouw of kind, te verschijnen en een boodschap te geven, waarvan de echtheid wordt bewezen met wonderen. "Ja, akkoord, Bernadette heeft Onze-Lieve-Vrouw gezien in Lourdes. Als dat haar goed heeft gedaan, zoveel te beter ; de Kerk staat er nogal gunstig tegenover. Maar wij hebben dat niet nodig ! Wij zijn volwassenen, wij zijn geen kinderen zoals de menigte in Galilea, wij weten wat God is, we hebben het geleerd in onze seminaries en onze kerkelijke wetenschap is kant en klaar. Dus wat wil je dat ik zou leren in Fatima ? Dat is nutteloos ! En ga jij naar Turijn ? Wat ga je zien in Turijn ?"

Deze personen die niet langer het H. Sacrament aanbidden in het lof zoals vroeger, die willen niet naar Turijn : "Christus is in onze kerk, in het tabernakel, iedereen weet dat." Gezegd nog als ze dat zeggen en niet, zoals we al tientallen jaren horen : "Ik vind het gelaat van Christus liever in de verschoppeling, de werkloze, de rebel, de gevangene dan dat ik ga kijken naar het Allerheiligste, dat me niets leert !" Wat moeten we in zulke gevallen zeggen ? Twee heel eenvoudige dingen. Het is eenvoudig omdat het waar is ; het is waar omdat het eenvoudig is.

Dit is wat je in échte theologische handboeken zou moeten vinden : de Kerk moet oordelen over privé-openbaringen, zoals eertijds de hogepriesters en Schriftgeleerden van Jeruzalem moesten oordelen over de echtheid van de roeping van de profeten. Ze moesten bv. naar de oevers van de Jordaan gaan om de woorden en daden van Johannes de Doper te onderzoeken, om te zeggen of hij een waarachtige man van God was of niet. Maar ze hebben nooit de moed gehad om een oordeel te vellen, want de Voorloper sprak hun diepste overtuiging tegen.

Wanneer er verschijningen zijn, of het nu in Medjugorje, Fatima of Garabandal is, dan is het de plicht van de hiërarchie, met haar volledige en soevereine autoriteit, om ons te vertellen of het ware of valse verschijningen zijn. In die zin domineert de Kerk de zieners en wat de zieners allemaal kunnen doen en zeggen. Ofwel verklaart de Kerk dat het valse verschijningen zijn, valse visioenen, dat de zaak niet deugt ; in dat geval heeft zij de plicht om degenen die erin geloven te sanctioneren en deze uitingen van bijgeloof of hekserij te doen verdwijnen,

om ons niet op een dwaalspoor te brengen. Als de Lijkwade van Turijn bv. werkelijk een 14de-eeuwse vervalsing is, waarbij een bloedend lijk in een laken werd gewikkeld om er geld mee te verdienen, dan moet de paus de onechtheid openlijk afkondigen en het ding doen verbranden.

Maar als het de waarheid is, verandert alles. Dan moet de Kerk, die geleid wordt door de H. Geest, de waarachtigheid plechtig afkondigen en zeggen dat de boodschappen en de wonderen wel degelijk uit de Hemel komen. Welnu, de Hemel staat boven Rome en boven het bisschoppelijke gezag. De Hemel heeft op dat moment de leiding en wat wordt gezegd en bewezen is óók Evangeliewoord ! Hoewel deze openbaringen privé zijn, zijn ze qua zekerheid gelijk aan de apostolische Openbaring. We moeten ermee bezig zijn, erover praten en ze doorgeven. Want als de Maagd Maria de zon in de hemel liet draaien om een bepaalde boodschap over te brengen, dan is die boodschap een goddelijke boodschap die serieus genomen moet worden. **Jezus en Maria zijn levende personen in de Hemel die persoonlijk betrokken zijn bij het behoud van ons geloof en willen dat wij naar hen luisteren.**

Wanneer de H. Lijkwade na grondige wetenschappelijke bestudering authentiek blijkt te zijn en met de meest ophefmakende bewijzen kan aangetoond worden dat het Lichaam van Jezus er werkelijk in gewikkeld is geweest, dan betekent dit dat GOD WIL dat deze Relikwie onze aandacht vasthoudt, onze devotie opwekt, onze vroomheid vernieuwt en voor de Kerk een zuurdesem is van universele bekering. Ze is van het grootste belang en dringt zich op ook aan de paus, de bisschoppen en het Concilie. Ze heeft voorrang op hun menselijke uitvindzels of hun ietwat slappe instandhouding van het christelijke dogma.

In de Hemel moeten ze tegen elkaar zeggen – de Vader tegen zijn Zoon, in hun H. Geest, dan de Vader en de Zoon tegen de Maagd Maria : « Maar hoe kunnen we in hemelsnaam al deze mensen redden ! We sturen ze heiligen, we laten de zon rond de hemel draaien, we sturen ze wonderen in overvloed, we straffen ze, we paaen ze enzovoort. Niets gekort ! Ze hebben ons niet nodig, ze zeggen tegen ons : "Ja, prima, we zullen veel wierookvaten zwaaien en bloemen rond uw altaar plaatsen, maar laat de rest maar aan ons over, wij zijn competent en op ons gebied zijn we onafhankelijk." »

Dat is het katholieke liberalisme dat de Z. Paus Pius IX veroordeelde toen hij zei dat het de ergste zonde van de katholieken was ! Hij zei het, hij herhaalde het, maar de liberalen deden gewoon voort en zeiden onder elkaar : « Als hij dood is, zorgen we voor een liberale paus. » En die kregen ze effectief met Leo XIII. Ah, het is echt moeilijk voor God om de mensen gelukkig te maken !

† abbé Georges de Nantes
nittreksels uit verschillende voordrachten

DE EVANGELIES VAN JEZUS' KINDERJAREN

In het tweede deel van deze studie over de Kindsheidsevangelies buigt broeder Guy zich over de gebeurtenissen vanaf de geboorte van Sint-Jan de Doper. Opnieuw slaagt hij er op verrassende wijze in om zaken die ons zo vertrouwd zijn in een heel nieuw daglicht te plaatsen, dankzij de levenslange exegese van de H. Schrift door abbé de Nantes en broeder Bruno.

II. VAN DE GEBOORTE VAN JOHANNES DE DOPER TOT HET VERBORGEN LEVEN IN NAZARETH

GEBOORTE EN BESNIJDENIS VAN JOHANNES

We zijn drie maanden verder. « *Zo kwam voor Elizabeth de tijd van haar moederschap; en zij baarde een zoon* » (Lc 1, 57).

De geboorte van Johannes de Doper wordt in één enkel vers afgehandeld. Er wordt verder niets over gezegd. Acht dagen later volgt echter zijn besnijdenis en het is in deze joodse instelling dat de kracht van God zal worden geopenbaard. Lucas geeft ons een schilderachtig verslag van deze grote oudtestamentische bijeenkomst. Zo schilderachtig zelfs dat het op zijn minst de ernst bewijst van het onderzoek dat deze evangelist, een Griekse schrijver, heeft uitgevoerd!

Exegeten hebben de teksten onder de loep genomen en zijn tot de conclusie gekomen dat de schrijver van deze eerste twee hoofdstukken, die ons zo'n goed beeld geven van het voorchristelijke joodse klimaat, tot aan de stijl toe, zelf alleen maar een Jood kan geweest zijn. Het moet de apostel Johannes zijn geweest, de bewaarder van de confidenties van de Maagd Maria; hij schreef ze neer voordat hij zijn verslagen doorgaf aan Lucas, die ze aan het begin van zijn Evangelie plaatste.

« *De buren en verwanten [van Elizabeth] hoorden dat de Heer haar grote barmhartigheid had betoond en zij deelden in haar vreugde. Op de achtste dag*

JEZUS EN JOHANNES DE DOPER ALS KINDEREN
Schilderij door Murillo, ca. 1675 (Prado, Madrid)

kwam men het kind besnijden. Men wilde het Zacharias noemen, naar de naam van zijn vader, maar zijn moeder nam het woord en zei: "Neen, Johannes zal hij heten." Ze zeiden haar: "Er is niemand in uw familie die deze naam draagt!" Nu gaven zij zijn vader een teken, hoe hij hem wilde noemen. Hij vroeg om een schrijfbordje en schreef: "Zijn naam is Johannes." Allen waren erover verwonderd » (1, 58-63).

Op hetzelfde moment kreeg Zacharias zijn spraakvermogen terug. Hij werd vervuld van de H. Geest en vatte zijn danklied aan, het *Benedictus*. Veel van zijn inspiratie haalde hij daarvoor uit het *Magnificat* van de Maagd Maria, waarover hij drie maanden lang had gemediteerd. In het eerste deel blijft Zacharias echter binnen de enge perspectieven van het Oude Testament, van een tijdelijke redding voor alleen het joodse ras. Maar in het tweede deel stijgt hij op naar een nieuwe hoop en bezingt hij de roeping van zijn kind, dat de Voorloper zal zijn van een goddelijke, geestelijke Messias, die zijn volk « *het heil zal doen kennen in de vergiffenis van zijn zonden* » (1, 77).

Het einde van zijn lofzang is vol lyriek: « De zonsondergang van het Oude Testament die we hier aantreffen », merkte abbé de Nantes op, « is van een weelderige pracht en verrukt onze ogen. Maar uiteindelijk is het nog steeds het Oude Testament. »

Daarom gaat Lucas, nadat hij de gebeurtenis en de weerslag ervan in heel Judea heeft verteld, onmiddellijk verder: Johannes trekt zich terug in de woestijn, waar we hem dertig jaar later zullen terugvinden. Maria keert terug naar Nazareth.

DE BOODSCHAP AAN SINT-JOZEF

Op dit punt begint het Evangelie volgens Mattheüs. Deze evangelist geeft ons eerst het geslachtsregister van Jezus, dat eindigt bij Jozef, net zoals bij Lucas verderop in zijn Evangelie het geval zal zijn. Niemand weet waar Maria vandaan komt. Het is dus via de H. Jozef dat Jezus de zoon van David is, in overeenstemming met de profetieën.

Het besluit van het geslachtsregister volgens Mattheüs is zeer opmerkelijk: « *Jacob won Jozef, de man van Maria, uit wie Jezus geboren is, die Christus genoemd wordt* » (Mt 1,16). In bedekte termen is dit al de openbaring van het maagdelijke moederschap van Maria.

« *Zijn moeder Maria was verloofd met Jozef* » (Mt 1,18). In het Evangelie van Mattheüs is het Jozef die de hoofdrol speelt: de gebeurtenissen worden vanuit zijn gezichtspunt verteld; hij is het die de openbaringen uit de Hemel in een droom ontvangt, die alle beslissingen neemt. Alleen de Maagd Maria kon het verhaal op deze manier vertellen, vanaf de zijlijn! In de uitdrukking « *Jozef was een rechtvaardig man* » (1, 19) vond abbé de Nantes een echo van Maria's bewondering en verering voor haar echtgenoot.

Stel je de gevoelens voor van zo'n heilige man op de dag waarop hem de Maagd Maria werd

voorgesteld, een meisje dat helemaal aan God was gewijd en dat men aan hem toevertrouwde om haar te beschermen in een maagdelijk huwelijk! Het was een echte mystieke schok: Maria, die de tempel van de H. Geest was, heiligde haar verloofde door haar aanwezigheid alleen al.

Maar toen Jozef met Maria terugkeerde uit het huis van Zacharias en Elizabeth naar Nazareth, ontdekte hij een poos later dat zij zwanger was. Een licht trof hem: in dit zo zuivere kind werd de profetie van Isaias vervuld: « *Zie, de Maagd zal zwanger worden en een Zoon baren. En zij zal hem de naam Emmanuël geven* », "God-met-ons" (Is 7,14). Wat moest hij doen? Deze zuivere maagd verwelkomen als zijn bruid, samen met het goddelijke mysterie dat zij in zich droeg? Onmogelijk: hij was het niet waardig! Haar dan verstoten als een zondares, omdat ze een kind droeg dat niet van hem was? Ondenkbaar: zoiets verdiende zij niet! Wat een kwelling...

« Net omdat hij rechtvaardig was », legt broeder Bruno uit, « wilde Jozef zich geen nakomeling toe-eigenen die van God kwam en evenmin een bruid die niet de zijne was. Hij zou zich discreet terugtrekken om te voorkomen dat Maria de gevolgen zou moeten dragen van een Wet die haar geval niet had voorzien! » (preek van 25 december 2002). Sint-Jozef besloot te scheiden van haar die het licht, de vreugde, de kracht en de heiligheid van zijn leven was, om ondanks alles Gods wet te gehoorzamen.

Toen verscheen de engel van de Heer hem in een droom en zei: « *Jozef, zoon van David, wees niet bang om Maria, uw vrouw, in huis te nemen; want wat in haar is verwekt, is van de H. Geest* » (1, 20). Wat een geluk, wat een beloning na de beproeving!

Tegelijkertijd goot God in het hart van Jozef zijn eigen liefde als Vader voor het Kindje Jezus, net zoals Hij hem zijn eigen liefde als echtgenoot voor de Maagd Maria had meegedeeld. Geen man was meer volwaardig echtgenoot en vader dan de kuise Jozef! Hij was het die het Kindje Jezus zijn naam zou geven, als teken van zijn wettelijke, waarachtige vaderschap.

DE GEBORTE VAN DE VERLOSSER

Het is Lucas die ons in detail de geboorte van Jezus verhaalt. Hij begint met de meest beroemde persoon van die tijd te vernoemen, Caesar Augustus. De volkstelling die de keizer liet uitvoeren onder de bevolking van zijn rijk was voor de Joden een opmerkelijke teken van mateloosheid en hoogmoed. Maar in feite was het slechts de door de goddelijke Voorzienigheid geschapen gelegenheid om Maria en Jozef van Nazareth naar Bethlehem te brengen. « Jezus, in die kerstnacht was U slechts synoniem van verborgenheid en zwakheid, maar de keizers en hun reusachtige Rijk omgaven U als een dak boven uw hoofd en bereidden U, zonder het te beseffen, een wereldrijk en een hoofdstad » (*PAGE MYSTIQUE* nr. 84).

Lucas, die historisch zeer nauwkeurig te werk gaat, neemt niet de moeite om de gebeurtenis te

dateren omdat de geboorte van de Zoon van God het nieuwe centrum van de geschiedenis wordt, het nieuwe referentiepunt. De volkstelling dateert dus van... de geboorte van Jezus ! Het was de avond van 24 december van het jaar 1 vóór de christelijke jaartelling (zie *L'an 1 de son ère, Jésus naquit à Bethléem*, door broeder Bruno Bonnet-Eymard, CRC nr. 362, december 1999).

« *Omdat Jozef uit het huis en het geslacht van David was, vertrok ook hij uit Galilea, uit de stad Nazareth, naar Judea naar de stad van David, Bethlehem geheten, om zich aan te geven samen met Maria, zijn verloofde vrouw, die in gezegende omstandigheden was* » (Lc, 2, 4-5). Sint-Jozef had de reis voor deze administratieve formaliteit in zijn eentje kunnen maken. Maar in Bethlehem stond zijn ouderlijk huis en als hij had besloten om Maria, ondanks haar vergevorderde zwangerschap, daarheen te brengen dan was dat met de bedoeling zich er permanent te vestigen. Het leek hem des te opportuner omdat hij uit de profetieën wist dat de Messias in Bethlehem, de stad van David, geboren moest worden.

« *Terwijl zij daar verbleven, brak de tijd van haar moederschap aan* » (2, 6). Maar « *er was voor hen geen plaats in de zaal* », dat wil zeggen de gemeenschappelijke ruimte in het huis van de familie van Jozef. Alle familieleden waren namelijk bijeengekomen in Bethlehem voor de volkstelling : wat een chaos om er een Goddelijk Kind in ter wereld te brengen ! Onze vader legde uit dat het vers ook als volgt kan vertaald worden : « *het was daar hun plaats niet* ». Dus zochten ze een rustig toevluchts-oord in een aangrenzende ruimte die als stal werd gebruikt, waar ook de os en de ezel verbleven.

Lucas vertelt ons de geboorte met een heerlijke schroom : « *Ze baarde haar eerstgeboren zoon, wikkelde Hem in doeken en legde Hem neer in een kribbe* » (2, 7). Dit vers, aldus abbé de Nantes, staat gelijk met een dogmatische definitie van Maria's maagdelijkheid *in partu*, "gedurende de bevalling" : « Heel de Kerk, o Moeder, heeft dit in haar immense verering instinctief begrepen. Hij die in uw schoot heeft willen verblijven zonder uw maagdelijkheid te kwetsen, kon en wilde die evenmin verbreken op de gelukkige dag van zijn geboorte ! » (PAGE MYSTIQUE nr. 52).

Zij is in extase en aanbidding. Zij moet niet herstellen van de vermoeidheid en de pijn die het lot zijn van Eva's dochters en zorgt zelf voor haar kindje. Geen vroedvrouw, geen nieuwsgierige blikken. Het is in deze ongehoorde eenzaamheid dat de meest buitengewone gebeurtenis in de geschiedenis plaatsvindt, dat de profetieën van Isaias, Daniël en zovele anderen in vervulling gaan, dat de duizendjarige hoop van Israël wordt verwezenlijkt : God verschijnt in de wereld.

Hij is de « *eerstgeboren* » zoon van Maria, de eerstgeborene van een menigte broeders : wij, gedoopten, kinderen van Onze-Lieve-Vrouw. Het is dui-

delijk : in het Evangelie ontdekken we de kiem van alle voorrechten van de H. Maagd die vandaag het voorwerp zijn van onze devotie van eerherstel. Na haar Onbevleete Ontvangenis, haar Middelaarschap en haar eeuwigdurende Maagdelijkheid wordt hier haar universele Moederschap aangekondigd. En we zijn nog niet aan het einde van onze ontdekkingen...

« *Ze baarde... ze wikkelde in doeken... ze legde neer...* » Het draait allemaal om haar ! Sint-Jozef verdwijnt in de schaduw. Hij wil ook niets liever en zijn tranen blijven maar vloeien terwijl hij het hele gebeuren beschouwt.

DE KONING VAN DE ENGELIEN EN DE ARMEN

Ook de engelen die uit de Hemel zijn neerge-daald naar de nederige stal missen geen ogenblik van het schouwspel. Binnen enkele ogenblikken zijn het precies deze twee gebaren van Maria, « *ze wikkelde Hem in doeken en legde Hem neer in een kribbe* », die ze als herkenningsteken aan de herders zullen geven. En ja, na zich te hebben overgegeven aan de aanbidding en tederheid van Maria en Jozef, moet Jezus aan zijn *audiënties* beginnen en gaan de engelen op weg om zijn onderdanen op te roepen.

Te beginnen met de herders. Herders zoals David was, in diezelfde streek van Bethlehem ; herders zoals Jezus, onze Goede Herder, het zal zijn. Het zijn arme, ruwe mensen, maar hun beroep houdt hen weg van de steden Jeruzalem en Bethlehem, die vijandig of onverschillig tegenover Jezus staan. Van eeuw tot eeuw heeft de Hemel altijd een speciale voorliefde gehad voor herders, tot aan de drie zienertjes van Fatima toe.

« *Plotseling stond er voor hen een engel des Heren en de glorie des Heren omstraalde hen* » (2, 9). Dit is een theofanie, een visioen van God. In het Oude Testament manifesteerde de aanwezigheid van Jahweh zich door een lichtende wolk. In Fatima, twintig eeuwen later, zullen de drie herdertjes op hun beurt « *een immens licht dat God is* » aanschouwen ; ze zullen achteraf zeggen dat ze « *ondergedompeld waren in God* ».

De engel kalmeert hun religieuze angst en kondigt het goede nieuws aan : « *Heden is u in de stad van David een Verlosser geboren, Christus de Heer* » (2, 11). Christus is de Koning, de verwachte Messias die de goddelijke zalving heeft ontvangen. En de engel noemt hem "Heer", wat God betekent. Deze Verlosser, deze Messias, is God die mens is geworden. Wat een grootsheid ! En toch is hier het teken dat de hemelse boodschapper de herders geeft : « *Gij zult een pasgeboren Kindje vinden dat in doeken is gewikkeld en in een kribbe ligt* » (2, 12).

Dit teken van Kerstmis is door de eeuwen heen ook een test voor ons geloof : er wordt ons gevraagd om een God die kind werd te aanbidden, een Verlosser in een wieg, een armoedige Koning. Toch openbaart God zich veel beter in deze vernerding dan in het mooiste paleis ! De Zoon van God

overklast alle concurrentie door ervoor te kiezen om zichzelf te openbaren in een stal, op stro, tussen een os en een ezel. Niemand heeft dat ooit gedaan! En toch is deze kleinheid vanavond gehuld in hemelse pracht: « *Plotseling was de engel door een hemelse legerschare omringd; zij loofden God met de woorden: "Glorie aan God in den hoge en vrede op aarde onder de mensen in wie Hij welbehagen heeft"* » (2, 13-14). Dit is met zijn licht en engelmuziek de mooiste theofanie in de hele Bijbel.

Natuurlijk reppen de herders zich naar de kribbe. Ze zijn nog meer geneigd de engel te geloven omdat het de fierheid van de mensen daar in die streek was om op een Messias te wachten die bij hen, in Bethlehem, zou geboren worden overeenkomstig de profetieën. « *Ze snelden er heen en vonden Maria en Jozef met het pasgeboren Kind, dat in de kribbe lag* » (2, 16).

In het stadje Bethlehem, waarvan de naam "*huis van brood*" betekent, ligt in een kribbe Diegene die dertig jaar later zal leren dat Hij *het Levende Brood is dat uit de Hemel neerdaalt*... Wat een voorafbeelding! De H. Maagd toont Hem aan de herders zodat ze Hem kunnen omhelzen, net zoals zij Hem ons vandaag aanbiedt om te eten, als ons eucharistisch Brood, tijdens onze communies van eerherstel. Daarom is Jezus mens geworden!

Terwijl de herders weer vertrekken om het goede nieuws te verkondigen, « *bewaarde Maria dit alles in haar hart en overwoog het bij zichzelf* » (2, 19). Dit vers is de basis van onze devotie tot het Onbevleete Hart van Maria. Het is ook duidelijk dat zij de hoofdpersoon en de bron is van dit verhaal over de geboorte van onze goddelijke Verlosser.

DE OPDRACHT IN DE TEMPEL

Het relaas gaat verder: « *En toen de acht dagen voorbij waren die zijn besnijdenis vooraf moesten gaan, ontving Hij de naam Jezus, die de engel Hem reeds had gegeven eer Hij in de moederschoot werd ontvangen* » (2, 21). Lucas had niets te zeggen over de geboorte van Johannes de Doper, maar hij had ons wel uitgebreid verteld over zijn besnijdenis. In het geval van Jezus is het andersom: deze joodse ceremonie is in één enkel vers vervat. De wrede verwonding waaraan het volk van Israël, drager van de Messiaanse hoop, herkenbaar was, heeft geen waarde meer nu Jezus eindelijk is verschenen. Toch mediteerde onze vader graag over dit eerste bloedvergieten van onze Verlosser en dit eerste medelijden van Maria, want ze kondigen hun komende Offer aan: « *Van Hem het bloed, van haar de tranen* » (*Brief aan mijn vrienden* nr. 127, 1 januari 1963).

Onmiddellijk na zijn besnijdenis brengen de ouders van Jezus Hem naar de Tempel in Jeruzalem. Vanuit Bethlehem volstaat één dag om op en af te gaan.

Het tafereel van de opdracht van het Kindje Jezus ziet er op het eerste gezicht heel bescheiden uit. Niets lijkt Jozef en Maria te onderscheiden van

gewone echtparen. De vrouwen gingen op naar de Tempel om ritueel gereinigd te worden, want volgens de wet van Mozes werden ze door de bevalling bezoedeld. De eerstgeboren zonen moesten ook aan God worden toegewijd als zijn eigendom en vervolgens van Hem worden vrijgekocht tegen de prijs van een plaatsvervangend offer.

Maar de Onbevleete Maagd Maria hoefde niet gezuiverd te worden van welke bezoedeling dan ook! Lucas zegt overigens niets van die aard. Wat Jezus betreft, was er geen sprake van om een dier te offeren om Hem vrij te kopen, omdat het juist zijn hele roeping zou zijn om zijn Vader te dienen tot op het punt zijn eigen leven als zoenoffer te geven.

In feite – maar daar beginnen we aan te wennen – doet dit nederige tafereel de realiteit van het mysterie tekort. Op deze dag trekt de Messias naar Jeruzalem op als veroveraar. Het is de heiligheid van God die oprukt! Dit is een plechtig ogenblik, want Jezus' intrede in de Tempel vervult een profetie van Malachias, die de Kerk ons op 2 februari, het feest van de opdracht van Jezus, doet zingen: « *Plotseling zal dan de Heer in zijn heiligdom binnentreden, de Heer die gij zoekt. De levieten reinigt en loutert Hij, als goud en zilver. Dan zullen zij Jahweh weer hun offergaven brengen zoals dat betaamt* » (Ml 3, 1-3).

Dat is ook wat Lucas suggereert: « *Toen de tijd was gekomen waarop zij (de Joden!) volgens de Wet van Mozes gereinigd moesten worden, brachten Jozef en Maria het Kind naar Jeruzalem om Hem op te dragen aan de Heer, zoals er geschreven staat in de Wet des Heren: "Ieder kind van het mannelijk geslacht dat de moederschoot opent, moet de Heer worden toegewijd", en ook om een offer te brengen naar het bevel van Gods Wet: een paar tortels of twee jonge duiven* » (2, 22-24).

Maria ging niet naar de Tempel om zich te laten reinigen, maar om haar Kind te offeren, dat het voorwerp zou worden van een offer voor de zuivering van het joodse volk. En om zichzelf te offeren samen met Hem! Dus de twee duiven die voor hun ogen werden gedood verpersoonlijken zowel Jezus als Maria en kondigen hun offer op Golgotha aan.

EEN PROFEET EN EEN PROFETES

En nu verschijnen twee oude mensen, twee profeten, die dit mysterie zullen verklaren. Lucas schildert bewonderenswaardige portretten van deze *armen van Jahweh*, ware heiligen die de volmaaktheid van het Oude Verbond verpersoonlijken en de voltooiing ervan door de erkenning van de Messias.

« *Nu leefde er in Jeruzalem een man, Simeon genaamd; hij was een rechtvaardig en godvrezend man, die verlangend uitzag naar de vertroosting van Israël en over wie de H. Geest was gekomen* » (2, 25). In dit Evangelie van de Kindsheid waait de H. Geest als een storm en zien we Hem beurte- lings over alle personages komen! « *De H. Geest had hem geopenbaard dat hij de dood niet zou*

zien voordat hij de Gezalfde des Heren zou hebben aanschouwd. Door de Geest gedreven was hij naar de Tempel gekomen. Toen de ouders het kind Jezus daar binnenbrachten, om voor Hem de voorschriften der Wet te volbrengen, nam ook hij het Kind in zijn armen en zegende God » (2, 27-28).

Verrassend genoeg is in deze scène geen priester aanwezig, alleen deze profeet: Lucas maakt ons duidelijk dat het oude priesterschap nu achterhaald is. De oude man Simeon heft zijn lofzang *Nunc dimittis* aan, die we nog altijd elke avond bij de complete ten zingen. Door hem heen flakkert in de zonsondergang van het Oude Testament een laatste licht op om **Gods verlossing** te vieren: de **Jezus** die hij in zijn armen houdt – het woord betekent hetzelfde – als een Licht dat alle volkeren verlicht. Het Oude Verbond bloeit open in de katholieke, dat wil zeggen de universele godsdienst.

Maar de zonsondergang kleurt rood... Want onmiddellijk na deze bewonderenswaardige dankzegging wendt Simeon zich tot Maria om haar een mysterie van dood en opstanding aan te kondigen: *« Zie, dit Kind is bestemd tot val of opstanding van velen in Israël en tot een teken van tegenspraak, opdat de gezindheid van vele harten ontsluit moge worden; en een zwaard zal ook uw eigen hart doorboren » (2, 34-35).*

In één zin wordt het hele Evangelie samengevat. We mediteren over de opdracht van het Kindje Jezus in de Tempel als een vreugdevol mysterie van de rozenkrans, maar wat een verdriet! Vanaf die dag kende de Maagd Maria geen enkel ogenblik van rust meer op aarde. De gedachte aan de dood van haar Zoon verliet haar nooit meer en ze zou er zich mee verenigen als Medeverlosseres.

Vandaag, tweeduizend jaar later, is dit lijden nog altijd aan de gang en wordt het Onbevleete Hart van Maria nog altijd doorboord, omdat God Onze Heer gruwelijk beledigd wordt door de ondankbare mensen. De pijn van Jezus en Maria is de steen des aanstoots voor onze verlossing: *« Wie getroffen wordt door de wonde in het Hart van Maria, zal gered worden », verzekerde abbé de Nantes ons. « Wie de smarten van Maria veracht of negeert, zal veroordeeld worden. »*

De profetes Anna, die op haar beurt verschijnt, lijkt het tafereel weer op te vrolijken. Ze prijst God en spreekt over het Kind tot alle vrome mensen van Jeruzalem, tot allen die wachtten op *« de verlossing » (2, 38)*. Maar die vertaling in onze Bijbels is niet nauwkeurig; broeder Bruno legt uit dat het moet zijn: *« de losprijs van Jeruzalem »*. De losprijs van Jeruzalem is het prachtige Kindje Jezus dat de Maagd Maria naar de Tempel draagt. Dit is de eerste offerande, met het oog op het H. Kruisoffer dat in elk van onze missen wordt vernieuwd. Zuster Lucia van Fatima vatte dit mysterie op een prachtige manier samen: bij de opdracht van Jezus *« waren de zuivere handen van Maria de eerste pateen waarop God de eerste hostie plaatste »*.

DE WIJZEN, DE MAAGD EN DE STER

Jeruzalem was door de profetes Anna verwittigd van de geboorte van haar Messias. De komst van de karavaan van de Wijzen in de daaropvolgende dagen deed de gemoederen in de stad nog meer oplopen. Het Evangelie van Mattheüs vertelt er ons meer over.

De *« Wijzen uit het Oosten » (Mt 2,1)* waren astronomen uit het land Moab, ten oosten van de Jordaan. Ze hadden de verschijning van een nieuwe ster waargenomen en herkenden daarin de vervulling van de profetie van Balaâm, de heidense profeet van de koning van Moab, ten tijde van de verovering van het Beloofde Land door de Hebreëen: *« Een ster zal omhoog rijzen uit Jacob, een scepter zal opstijgen uit Israël » (Nm 24, 17).*

De exegeten verliezen zich in allerlei veronderstellingen in hun zoektocht naar een natuurlijke oorzaak voor het buitengewone hemelverschijnsel dat Mattheüs beschrijft. Ze bedenken verduisteringen, kometen of meteoren die de hemel van Palestina zouden hebben getekend rond de tijd van Jezus' geboorte. Deze zeer geleerde hypothesen zijn echter nutteloos als verklaring voor een ster die verschijnt, vervolgens lijkt te verdwijnen om weer op te duiken wanneer de Wijzen in Bethlehem aankomen, die van het noorden naar het zuiden beweegt en uiteindelijk stopt boven het huis van de H. Familie... Wat ons betreft, na het dansen en neervallen van de zon op 13 oktober 1917 in de Cova da Iria, in aanwezigheid van zeventigduizend mensen, hebben we geen moeite om gewoon te geloven in het wonder van deze ster, zoals gerapporteerd door de evangelist.

Toen de Wijzen in Jeruzalem hoorden van de geboorteplaats van de Messias, Bethlehem, *« gingen ze op weg en zie, de ster die ze in het oosten hadden gezien, ging voor hen uit totdat ze kwam boven de plaats waar het Kind was en daar bleef staan. Toen zij de ster zagen, waren ze buitengewoon verheugd. En toen zij het huis waren binnengetreden, vonden ze het Kind met zijn moeder Maria » (2, 9-11).*

De compositie van Mattheüs benadrukt de "conjunctie", om de uitdrukking van astronomen te gebruiken, van twee tekenen: aan de ene kant het teken van de ster, *« de ster uit Jacob »* waarover Balaâm mediteerde, het teken *« hoog aan de hemel » (Is 7, 11)* dat Isaias voorstelde aan koning Achaz, die het afwees; en aan de andere kant het teken dat uiteindelijk door de profeet werd aangekondigd: *« Zie, de Maagd zal ontvangen en een zoon baren; zij zal hem noemen: Emmanuel, "God-met-ons" » (Is 7, 14).*

In deze episode herkennen we ook de vervulling van de profetieën van de oude man Simeon: de heidense Wijzen zagen *het licht van de naties* opgaan. Wat koning Herodes betreft: als hij hiervan hoort, laat hij de donkerste gedachten van zijn hart zien. Hij had zijn vrouw al gedood – hij heeft er tien gehad! – en zijn eigen zonen om eventuele rivalen van zijn troon weg te houden. Hij staat op het punt om de opperste misdaad

te plegen door het bevel te geven voor het afslachten van de H. Onschuldige Kinderen.

DE INNIGE ONTMOETING IN DE TEMPEL

Na de terugkeer naar Nazareth lijkt Lucas zijn Evangelie van de Kinderjaren te beëindigen: « *Het Kind groeide op en nam in krachten toe. Het werd van wijsheid vervuld en Gods genade rustte op Hem* » (Lc 2, 40).

De Maagd Maria maakte er echter een punt van om nog een laatste herinnering te vertellen: de bedevaart die de H. Familie naar Jeruzalem maakte voor het paasfeest, toen Jezus twaalf jaar oud was. Dit korte verhaal dient als epiloog op de kindertijd van Christus en is een voorbode van zijn toekomstige missie. Jezus moet nu naar Jeruzalem, dat zijn Messias al als Kind heeft verworpen, om zich te openbaren, te sterven en op de derde dag te verrijzen.

Dat is wat het Kind Jezus doet wanneer hij in de stad verblijft « *zonder dat zijn ouders het bemerkten* » (2, 43), zich losrukkend van hun genegenheid. Pas « *na drie dagen* » van angstig zoeken vinden ze hem in de Tempel, « *terwijl Hij te midden der leraars zat, naar hen luisterde en hen ondervroeg; allen die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn schranderheid en over zijn antwoorden* » (2, 46-47).

Een charmante scène! Maar wat vond Jezus van de antwoorden van de leraren? Over zeventien jaar zou Hij terugkeren naar Jeruzalem om de leugenachtigheid van deze hypocriete Schriftgeleerden en Farizeeën te ontmaskeren, hun hoogmoed aan de kaak te stellen en het volk te bevrijden van hun machtsmisbruik. En zij zullen Hem die hen zo lang geleden had bekoord met zijn vroegrijpe wijsheid ter dood brengen.

De Maagd Maria omhelsde haar Kind en vroeg Hem: « *Mijn Kind, waarom hebt Gij ons dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken in doodsangst naar U.* » Terwijl Maria Sint-Jozef als zijn vader aanduidt, wijst Jezus naar de Hemel en antwoordt: « *Waarom hebt gij Mij gezocht? Wist gij dan niet dat Ik in het huis van mijn Vader moet zijn?* » (2, 48-49). « Het mens geworden Woord treedt uit zijn eeuwige stilte, maar op dit ogenblik enkel voor hen » (BRIEF AAN MIJN VRIENDEN nr. 164, februari 1964).

Twaalf jaar lang had dit heerlijke kind, dat zo wijs was, nooit iets van zijn goddelijke kennis laten merken en zijn ouders hadden nooit met Hem gesproken over de wonderen van zijn geboorte. Nu barst dit verblindende woord in hun geest en hart los: « *Hij weet* ». Wie heeft Hem dat geleerd? Hij weet alles. In de uitwisseling van hun blikken ontdekken Jezus en Maria elkaar. Alles verandert: vanaf die dag wordt hun verborgen leven een open leven, van Hart tot Hart, van ziel tot ziel, waarbij Jezus heel de Blijde Boodschap verkondigt aan zijn ouders, aan hen als eerstelingen.

De Maagd Maria zegt dat zij en Jozef de betekenis van het antwoord van hun Kind niet meteen begrepen. Niet dat ze zich niet bewust waren van

zijn goddelijke, wonderbaarlijke oorsprong, aan hen geopenbaard door de engel van de Heer. Maar dit woord van Jezus luidde de openbaringen in die Hij hun zou doen over de inwoning van de Zoon in de schoot van de Vader. En zijn verdwijning gedurende drie dagen was de profetische voorafbeelding van de pijnlijke Passie die Hij zou moeten doorstaan, zijn kruisdood en zijn opstanding « *na drie dagen* », in gehoorzaamheid aan zijn Vader.

Onze-Lieve-Vrouw heeft deze gebeurtenissen lange tijd in haar hart overwogen. Het hele Johannesevangelie, dat bij uitstek het *Evangelie van de Maagd* is, zal de stempel ervan dragen en deze eerste openbaring van de intimiteit van Jezus en zijn Vader illustreren.

HET VERBORGEN LEVEN IN NAZARETH

« *Nu ging Hij met hen naar Nazareth terug; en Hij was hun onderdanig. Zijn moeder bewaarde dit alles in haar hart. En Jezus nam toe in wijsheid en jaren en in welgevallen bij God en de mensen* » (Lc 2, 51-52). Meer zullen we niet te weten komen. « Na het begin verteld te hebben », zegt onze vader, « bewaart de evangelist het stilzwijgen over het onvergelykbare mysterie van drie harten van vlees en bloed die kloppen op het ritme van één Hart, op het ritme van God » (BRIEF AAN MIJN VRIENDEN nr. 164, februari 1964).

Het is aan ons om ons, met behulp van wat we weten over het leven van de heiligen, voor te stellen hoe deze dertig jaren van intimiteit tussen de drie heiligste mensen die de wereld ooit heeft gekend er mogelijk hebben uit gezien: een leven van gebed, arbeid en stilte. « Nazareth, dat is een verloren, genegeerd huisje; onder het dak ervan vereren een gewijde Maagd en een man van voorbeeldige deugden eindeloos hun God en Verlosser. Niets lijkt meer op Nazareth dan een huis waar het H. Sacrament dag en nacht wordt aanbeden! » (BRIEF AAN MIJN VRIENDEN nr. 82).

Maar het zwijgen van de evangelist is ook tekenend voor de toestand van vernedering die de Zoon van God omarmde. Vernedering betekent duisternis en vervolging. De duisternis van dertig schijnbaar nutteloze jaren. God heeft geoordeeld dat dit nodig was om ons « het geringe belang van heel wat zaken » te openbaren en ons te genezen van onze illusies en wereldse ambities. Vervolging ook, want in de Bijbel wordt de rechtvaardige voortdurend vervolgd, de deugd veracht, de liefde niet bemind. Dertig jaar lang leden Jezus, Maria en Jozef onder de verholten vijandigheid en de zonden van hun dorpsgenoten. Voor de H. Familie waren deze dertig jaar een lange, stille aanloop naar het drama van de Verlossing.

Dat is wat abbé de Nantes samenvat in een laatste spiritueel boeket: « Nazareth – en, zoals we hebben gezien, het hele Evangelie van de Kinderjaren – staat niet tegenover het drama van het openbare leven en het Kruis, het leidt er naartoe. »

broeder Guy van de Barmhartigheid

DE H. JULIANA VAN CORNILLON EN HET FEEST VAN SACRAMENTSdag

Hoewel de devotie tot Jezus-Hostie altijd levendig is geweest in de Kerk, werd ze in de 13de eeuw toch op een bijzondere wijze nieuw leven ingeblazen met de instelling van het feest van *Corpus Christi* of Sacramentsdag. De oorsprong van deze plechtige viering van het H. Sacrament is te vinden in de goddelijke openbaringen aan een Luikse kloosterzuster, de H. Juliana van Cornillon, die buitengewone genaden ontving als uiting van een dwingende wilsbeschikking van God voor de universele Kerk.

HET is waar dat de geopenbaarde geloofsschat afgesloten werd met de dood van de laatste apostel. In de loop van de geschiedenis van de Kerk heeft God echter nog steeds ingegrepen door middel van wonderen en bijzondere openbaringen. Al te vaak worden die verwaarloosd en zelfs verworpen door zogenaamde theologen die ze censureren om niet gestoord of tegengesproken te worden in hun routine of hun "pastoraal". Maar als de Allerheiligste Drie-eenheid, de Onbevleete Moeder van God of zelfs heiligen van het hemelse hof aan bevoorrechte zielen authentieke boodschappen meedeelden, dan was dat om het dogma van het geloof te verdedigen tegen ernstige ketterijen, voor de invoering van nieuwe liturgische feesten of voor de verwezenlijking van een groot plan van genade en barmhartigheid van de goddelijke Voorzienigheid.

Toen in de 12de en 13de eeuw de waarachtige, fysieke aanwezigheid van Jezus in het H. Sacrament

des Altaars werd aangevallen door de ketterse Albigenzen, vertrouwde Onze Heer Jezus Christus aan de H. Juliana (1193-1258) een providentiële zending toe om het feest van *Corpus Christi* in te stellen.

De eerste biografie van de heilige, de *Vita Julianae*, werd geschreven door een anonieme tijdgenoot. Dit werk is een waardevolle historische bron, ook al komt de precieze chronologie van haar leven er niet duidelijk in naar voren. In 1927 publiceerde Emile Denis, priester van het bisdom Luik, een kritische studie van alle bronnen over het leven en de werken van de heilige, getiteld *Sainte Julienne et Cornillon*. In 1935 volgde van zijn hand een boeiende biografie: *La vraie histoire de sainte Julienne de Liège et de l'institution de la Fête-Dieu* (Casterman, Librairie du Sacré-Cœur).

WEES BIJ DE AUGUSTINESSEN

De H. Juliana werd geboren aan het einde van de 12de eeuw, rond het jaar 1193, in het dorpje Retin-

Op heel veel plaatsen in de wereld wordt het feest van Sacramentsdag nog altijd luisterrijk gevierd. In Sevilla draagt men in de processie de enorme zilveren monstrans mee die Juan de Arfe in de 16de eeuw vervaardigde. Hoog verheven boven de gelovigen trekt Jezus-Hostie alle blikken en hopelijk ook alle harten tot Zich. Op de achtergrond links de Giralda.

ne, op negen kilometer van Luik. Haar ouders waren welgestelde boeren, die veel baden en aalmoezen gaven in de hoop op kinderen. Hun wens werd verhoord toen ze binnen de tijdspanne van twee jaar twee dochtertjes kregen: Agnes en Julienne. Maar Julienne was amper vijf jaar oud toen haar vader en moeder kort na elkaar stierven.

De familieraad vertrouwde de twee meisjes toe aan de hospitaalzusters van de leproserie van Mont-Cornillon in Luik, die gesticht was om mensen op te vangen die bij hun terugkeer uit Palestina besmet bleken met lepra; er was ook een dergelijke instelling geleid door broeders. De erfenis van Agnes en Julienne voorzag beide hospitia jarenlang van de middelen die ze nodig hadden. In ruil daarvoor werden de meisjes toevertrouwd aan een van de religieuzen, zuster Sapientia, die een boerderij in de buurt moest beheren. Zij werd een tweede moeder voor de beide weeskinderen.

Al op jonge leeftijd toonde Julienne verbazingwekkende kwaliteiten, deugden en gaven. Ze was zeer intelligent en vurig van aard, maar toch zacht-aardig, gehoorzaam, volgbaar en plichtsgetrouw.

Op een dag werd haar de legende van Sinterklaas voorgelezen. Daarin staat dat de toekomstige heilige, toen hij nog een baby was, weigerde om op woensdag en vrijdag meer dan één keer melk van zijn moeder te drinken. Julienne besloot daarop in het geheim te vasten. Maar haar adoptiemoeder merkte het en veinsde grote woede. Ze nam haar bij de arm en zette haar buiten in de sneeuw: « *Omdat je zonder mijn toestemming hebt gevast, zul je hier je straf ondergaan.* » Het kind toonde niet het minste ongeduld en was, zonder een traan te laten, oprecht berouwvol. Zuster Sapientia, die haar stiekem gadesloeg, maakte een einde aan het incident door tegen Julienne te zeggen dat ze snel naar de kerk moest gaan om te biechten. Geraakt door de openhartigheid van het kind, beval de priester haar terug te keren om te ontbijten met een ei. En dat deed ze gehoorzaam!

Onze heilige kreeg een uitstekende opleiding. Ze was begaafd met een zeer goed geheugen en onthield alles wat ze las. Nadat ze Latijn had geleerd, kende ze al snel het brevier uit haar hoofd. Daarnaast nam ze in alle nederigheid deel aan het gewone leven van de communauteit. Ze voerde bij voorkeur de minst geliefde taken uit en vroeg bv. om voor het vee te zorgen, hoe zwaar dat ook was. Van zodra het ene karweitje geklaard was, haastte ze zich om een ander werk voor haar rekening te nemen. Maar haar toch al zwakke gezondheid leed daar wel onder.

Omdat ze een reputatie van heiligheid had verworven, wilden bezoekers haar leren kennen en haar ondervragen, wat haar bescheidenheid kwetste. Aan één van hen antwoordde ze: « *Ik ben maar een keukenmeid, een dienaars van de zusters. Ik weet hoe ik de koeien moet melken en de kuikens moet voeren, of soortgelijke ondergeschikte taken; vraag me niet meer dan dat. Maar omdat u goed thuis bent in geestelijke zaken zou ik willen dat u me onderricht; ik zal graag naar u luisteren.* »

PRIORIN VAN EEN OPSTANDIGE COMMUNAUTEIT

Ze had een speciale devotie voor Jezus in de Eucharistie en leed onder het feit dat ze niet elke dag de Mis kon bijwonen. Zuster Sapientia hielp haar daarom een klein oratorium op te zetten waar ze zich kon terugtrekken om geestelijk verenigd te zijn met het H. Misoffer op het moment dat dit in de kerk werd opgedragen.

Het was duidelijk dat het meisje geroepen was tot het religieuze leven en ze trad dan ook binnen in de gemeenschap die haar had verwelkomd en waar ze zo'n goede vorming had gekregen. Ze nam de naam van zuster Juliana van Cornillon aan.

Toen zuster Sapientia priorin was geworden, streefden sommigen van de jonge nieuwkomers een steeds grotere onafhankelijkheid na en namen zij de gebruiken van de oudere zusters alsminder in acht. Ze verwaarloosden de zieken, vertrouwden hen toe aan ingehuurde dienstmeiden en onderhielden wereldse relaties: ze gingen steeds vaker uit buiten het klooster. Kortom, hun leven was niet erg stichtelijk en moeder Sapientia, inmiddels op leeftijd, was niet in staat om hier iets aan te doen. De oorspronkelijke religieuze geest van de gemeenschap dreigde voorgoed verloren te gaan.

Na de dood van de priorin kozen de religieuzen zuster Juliana als hun nieuwe overste. Die zag in dat een hervorming van het gemeenschapsleven nodig was, maar hoe kon dit worden bereikt? Haar aanvankelijke zachte vermaningen hadden weinig effect. De kersverse priorin, die er niet meer kon van slapen, onderwierp het klooster dag en nacht aan toezicht. Rebelse zusters verspreidden hun gemor en protesten tot buiten de muren, in het klooster van de broeders van Mont-Cornillon. Daar vonden zij steun, ondanks de oude prior Godfried die een man van grote deugd was en die moeder Juliana met zijn gezag steunde. De heilige beseftte dat met de dood van de vereerde prior alle duivels zouden ontbonden worden en dat zij « *wreed zou worden achtervolgd door de vijanden van de zielen* ».

DE GROTE OPENBARING VAN EEN NIEUW EN PLECHTIG FEEST

Telkens als Juliana begon te bidden, verscheen haar al van jongs af aan « een verbazingwekkend licht. Ze zag een heel heldere maan, maar in de schijf ervan zat een donkere vlek » (Emile Denis, *La vraie histoire de sainte Julienne de Liège et de l'institution de la Fête-Dieu*, p. 59).

Ze maakte zich hier zorgen over en stelde alles in het werk om verlost te worden van wat ze als een illusie beschouwde. Ze bad en vroeg zelfs aan haar trouwe vrienden om met haar en voor haar te bidden, om bevrijd te worden van haar beproeving, maar zonder hen te vertellen waarover het ging. Niets hielp. Uiteindelijk realiseerde ze zich dat in plaats van de Hemel te smeken dit vreemde fenomeen ongedaan te maken, het beter zou zijn de genade te vragen om te weten wat het betekende.

Toen sprak de Heer tot haar ziel en openbaarde

haar « dat de maan de militante Kerk voorstelde en dat Hij met de zwarte inkeping de noodzaak wilde aangeven van een nieuw feest dat Hij door zijn gelovigen op aarde wilde zien vieren, voor hun welzijn. Het was zijn wens dat, voor de groei van het geloof, **de instelling van het sacrament van zijn Lichaam en Bloed elk jaar op een meer plechtige en speciale manier herdacht zou worden** dan op Witte Donderdag, wanneer de liturgie zich meer richt op de gebeurtenissen van de Passie. Dit nieuwe, plechtige feest zou ook als doel hebben het dagdagelijkse gebrek aan ijver en de verwaarlozing ten opzichte van het Allerheiligste Sacrament te herstellen » (Denis pp. 60-61).

Wat een geruststelling moet deze langverwachte verklaring in het hart van de vrome zuster gebracht hebben! Maar haar blijdschap ging al snel gepaard met een nieuwe bezorgdheid: God vertelde haar dat Hij haar had uitverkoren om zijn wil kenbaar te maken en te vragen om de instelling van het feest waartoe de H. Drie-eenheid had besloten. Juliana was onthutst: « Ze mat de afstand die er volgens haar was tussen de verheven zending en haar eigen zwakheid. Ze begreep het niet, nee, ze zou nooit zelf de reden van Gods keuze kunnen begrijpen. En net zoals ze eerder had gebeden om van het visioen verlost te worden, bad ze nu om God ervan te overtuigen, als ik het zo mag zeggen, deze onderneming aan anderen toe te vertrouwen: aan geleerde geestelijken, aan heiligen naar wie geluisterd zou worden, aan prelaten die geloofwaardigheid genoten – maar niet aan haar, vooral niet aan haar, een nietige, zwakke vrouw van wie de nederigheid in gevaar was en die nooit wat dan ook zou kunnen verwezenlijken! » (Denis p. 63).

Jezus hield evenwel voet bij stuk: ja, er zouden andere werktuigen van zijn wil zijn, maar het was van haar dat de eerste aankondiging van het plechtige feest moest uitgaan, want de Allerhoogste had haar aangewezen om zijn boodschapster te zijn. Juliana deinsde terug, smeekte van niet. « Door haar

nederigheid beschouwde ze de last die God haar oplegde als een bittere kelk en Hij scheen genoe-gen te scheppen in haar houding. Twintig jaar lang, twintig lange jaren, zou ze dit verpletterende geheim in haar hart meedragen en vechten om het niet te moeten onthullen » (Denis p. 63).

Op een dag toen ze haar smeekbeden hernieuwde, hoorde ze de stem van de Heer uiteindelijk zeggen: « *Ik dank U, Vader van Hemel en aarde, omdat Gij aan de kleinen en de nederigen hebt geopenbaard wat Gij voor de verstandigen en wijzen van deze wereld verborgen hebt gehouden. Je vergist je niet, je bent klein, je mist de middelen van de menselijke wijsheid en voorzichtigheid. Maar het is door dit teken dat mijn handelen herkend zal worden; zoals je hoort, wordt er in de Schrift gezegd dat dit de wegen van de Voorzienigheid zijn.* »

Juliana's ziel lichtte op. Het antwoord op haar bezorgde nederigheid leek helder en eenvoudig.

De stem hervatte met nog meer nadruk, psalm 89 citerend: « *De Heer legde mij een nieuw lied in de mond en ik bood geen weerstand; ik begroef uw gerechtigheid niet in mij, Heer, noch uw barmhartigheid, maar ik bracht uw verlossen-*

de wil over aan de menigte. » En nu gaf Juliana zich gewonnen in totale gehoorzaamheid.

IN VERTROUWEN GENOMEN

Voor het eerst ging ze erover spreken met een kluizenares genaamd Eva, met wie ze al lang bevriend was. Laten we enkele woorden wijden aan deze kluizenares die Juliana heel haar leven onvoorwaardelijk zou steunen.

Aan het begin van de 13de eeuw was het kluizenarschap een vrij gebruikelijke instelling. Men bouwde een klein huisje naast een kerk, met een muuropening die uitkeek op het koor zodat de kluizenaar de diensten kon bijwonen; via een andere muuropening op de buitenwereld kon hij of zij alles wat nuttig was ontvangen. De heremiet nam bezit van zijn kluis tijdens een ceremonie waarbij de

SINT-JULIANA VAN CORNILLON
beeld in de kerk van Leutkirch im Allgäu, Duitsland

clausuur werd uitgesproken en de deur voor altijd werd afgesloten. Zo was het ook gegaan met Eva, die op aansporen van Juliana ingegaan was op Gods bijzondere oproep en die woonde in een kluis bij de collegiale kerk van Sint-Martinus in Luik.

Onze heilige, die Eva beloofd had haar minstens één keer per jaar te bezoeken en zo een sterke spirituele band met haar ontwikkeld had, legde haar dus op een dag voor wat haar al jaren dwars zat : *« Mijn zorgen hebben te maken met een bepaalde plechtige viering ter ere van het H. Sacrament. Deze kwestie bezwaart me al heel lang en tot nu toe heb ik het niemand verteld. Ik weet niet of ik de woorden kan vinden om uit te leggen wat God van me wil. Ik zal je vertellen wat ik er kan over zeggen. »* En zo vertrouwde zij de vrome kluizenares meer bepaald toe dat dit plechtige feest *« altijd al in het plan van de H. Drie-eenheid had bestaan »*.

Eva antwoordde : *« Ik smeeek je, moeder Juliana, bid voor mij tot de Heer. Vraag Hem mij te laten voelen wat jij voelt voor het H. Sacrament. »* – *« O neen, zuster kluizenares »,* riep de heilige uit, *« dat zal ik nooit doen, want je zou het niet kunnen verdragen zonder in bezwijming te vallen. Het heeft mijn krachten uitgeput en mijn gezondheid volledig ondermijnd. Wel zal de Goede God ervoor zorgen dat jij en andere vrienden van Hem er juist het nodige van voelen om nuttig te zijn in deze onderneming. »*

Later zou Eva getuigen dat ze zo gehecht was geraakt aan de zaak van *Corpus Christi* dat ze zich echt gekweld voelde omdat ze die niet sneller zag zegevieren.

De heilige nam ook Isabella van Hoei in vertrouwen, die zich onlangs bij de gemeenschap van Cornillon had aangesloten. Juliana, die zich voorstelde dat Isabella heiliger was dan zijzelf, vermoedde dat zij ongetwijfeld de nodige verlichting had ontvangen om de wegen van de Heer onmiddellijk te herkennen. Maar hoe teleurgesteld was ze toen Isabella antwoordde : *« Maar wat vieren vrome harten elke dag anders dan het H. Sacrament van onze altaren ? De Eucharistie wordt al voldoende geëerd in de dagelijkse missen. Wat is het nut van een nieuw feest ? »* Ontdaan door deze tegenwerping was Juliana's ontroering zo groot dat haar gelaatstreken samentrokken van pijn. Isabella merkte het en was verontrust. Ze nam zich voor de Hemel dringend te vragen om inzicht in het belang van deze openbaring.

Een jaar ging voorbij. Op een dag, toen Isabella de kerk van Sint-Martinus binnenging en zich neerboog voor het kruisbeeld, raakte ze in vervoering en zag hoe de hemelse falanx God dringend smeekte om eindelijk, voor het welzijn van de gelovigen in een bedreigde wereld, de instelling van een plechtig feest voor het Lichaam van Christus te bespoedigen. Isabella voelde zich meteen ontvlammen in een grote ijver voor deze zaak.

Bovendien vertelde moeder Juliana over haar openbaringen aan Jan van Lausanne, kanunnik van de collegiale kerk van Sint-Martinus, die een grote theologische kennis en een reputatie van heiligheid bezat.

Die polste op zijn beurt andere theologen : de dominicaan Hugo van Saint-Cher, die kardinaal en pauselijk legaat zou worden, en Jacob Pantaleon van Troyes, aartsdiaken van Luik en de toekomstige paus Urbanus IV. Alle geraadpleegde theologen waren van mening dat de instelling van dit feest alleen maar kon bijdragen aan de glorie van God en het heil van de zielen.

Ondertussen had Juliana, ongeduldig om Gods wil vervuld te zien, aan de nederige broeder Jan van Cornillon gevraagd om een officie van het H. Sacrament samen te stellen. Jan protesteerde, maar de heilige stond erop en beloofde hem de hulp van haar gebeden... en haar medewerking indien nodig. Zoals iedereen die met de kloosterlinge in contact kwam, twijfelde de jonge broeder niet aan haar macht over het Hart van God. Geconfronteerd met haar verzekering dat hij van Boven verlichting zou krijgen, gaf hij toe en ging vastberaden aan het werk, terwijl de heilige haar gebeden uitstortte. Het officie van het H. Sacrament werd sneller en gemakkelijker voltooid dan iemand had kunnen hopen !

DE ZONEN VAN DE HOOGMOED

Omdat kanunnik Jan van Lausanne een aantal theologen had geraadpleegd, werden de openbaringen van de H. Juliana bekend in Luik en begon men erover te praten. Terwijl ze enthousiast onthaald werden door een groot deel van de gelovigen en de geestelijkheid, kwam er verzet vanwege een aantal ongelovige personen die hun misprijzen uitten voor de boodschapster van de Heer en haar beschuldigingen van hallucinaties...

Haar anonieme biograaf ziet er het optreden in van « de duivel die al deze mensen aanvuurt : oefent de vijand van het menselijke ras zijn macht niet uit over de zonen van de hoogmoed ? Juist de mensen op wie Juliana zonder voorbehoud had moeten kunnen rekenen, de leden van het kapittel van de Sint-Lambertuskathedraal, waren het meest meedogenloos in hun strijd tegen haar : de overvloed aan kerkelijke inkomsten had hun geest verblind en hun hart gesloten ; ze gingen volledig op in hun ijdele pseudowetenschap en waren meer bezig met hun pleziertjes dan met de dingen van God. Alle naastenliefde veronachtzamd bespotten ze de heilige en beweerden dat ze “haar dromen voor openbaringen aanzag” » (aangehaald in Denis, p. 94).

De bisschop van Luik, Robrecht van Thourotte, die onder de indruk was van het verzet van zijn kapittel en een deel van de clerus, toonde geen enthousiasme om het feest van *Corpus Christi* in te stellen en nam een afwachtende houding aan.

Omdat ze merkte dat alle menselijke hulp uitbleef, ondernam Juliana bedevaarten om van de Hemel de genade te verkrijgen dat haar verzoeken zouden ingewilligd worden. Ondertussen ging ze verder met haar gebruikelijke devotionele praktijken. Ze eerde de Maagd Maria door negen keer per dag het *Magnificat* te reciteren. Ze bracht hele nachten door met bidden voor de zielen in het vagevuur. En wat een boetedoeningen deed ze, ondanks haar steeds slechter wordende gezondheid ! De laatste dertig jaar van

haar leven vastte ze door dagelijks slechts één maaltijd te nemen, bestaande uit een beetje gekookte vis en wat smakeloos voedsel.

Haar gebeden en boetedoening wierpen tenslotte hun vruchten af. Begin 1245 was de bisschop van Luik tot andere inzichten gekomen. Hij verklaarde dat hij overtuigd was van de voordelen die een plechtig feest van het Lichaam van Christus zou voortbrengen: « *Enige tijd geleden, zuster Juliana, vertelde u mij dat de plechtigheid van het H. Sacrament in hoge mate zou bijdragen tot de glorie van God en de geestelijke vooruitgang van zijn uitverkorenen. En ik antwoordde altijd dat ik het wilde geloven, maar vandaag ben ik er zeker van. Ik geloof het niet alleen, maar ik weet het door een gunst van God* » (Denis, p. 98).

In 1246 stelde de prelaat een decreet op waarin hij alle priesters in zijn diocesis beval het feest van het H. Sacrament te vieren. Hij maakte melding van de tegenwerpingen van de tegenstanders ervan en zei: « *Kan men er iets op tegen hebben wanneer we, naast de dagelijkse herdenking tijdens de H. Mis, voorschrijven dat alle gelovigen één keer per jaar worden herinnerd aan de instelling van dit kostbare, eerbiedwaardige en onuitsprekelijke sacrament door er een speciaal feest voor in het leven te roepen? [...] Deze plechtigheid zal als extra voordeel hebben dat ze helpt om de dagelijkse fouten, onachtzaamheden en weglatingen in de viering van dit aanbiddelijke mysterie goed te maken* » (Denis, p. 101).

Jammer genoeg overleed Robrecht van Thourotte onverwacht op 16 oktober 1246, alvorens hij het decreet had kunnen afkondigen.

VERVOLGING EN BALLINGSCHAP

Zijn opvolger, Hendrik van Gelre, was het kapittel van de kathedraal volledig toegewijd en kantte zich bijgevolg fel tegen het plechtige feest. Bovendien greep hij niet in toen de burgers van Luik de communiteiten van hospitaalbroeders en -zusters van Mont-Cornillon onder hun gezag wilden brengen. Op basis van een vervalst document, waarin stond dat de burgerij beide instellingen altijd financieel ondersteund had, werd broeder Jan als overste afgezet. Toen moeder Juliana liet weten dat zij hem niettemin als wettige prior bleef erkennen, ontketenden de Luikenars, met de steun van het kapittel, een echte vervolging tegen haar.

Een bende gewapend met houwelen drong het vrouwenklooster binnen en begon de kapel af te breken. De heilige en haar medezusters zochten hun toevlucht in de slaapzaal. « In navolging van de eerste martelaar die gestenigd werd voor Christus, bad ze voor haar vervolgers en vroeg ze de Heer om

Het heiligdom van Mont-Cornillon bij Luik bevindt zich op de plek van de oude leprozerij waar Juliana als wees opgevangen werd door de religieuzen die de melaatsen verzorgden. De romaanse kapel werd nog tijdens het leven van de heilige opgetrokken. In 2018 nam een communiteit van clarissen haar intrek in het heiligdom en schonk het zo nieuw godsdienstig leven.

degenen die hun heiligschennende daden uitvoerden te behoeden voor een ongeluk. Ze stopte niet met bidden voor hen totdat het lawaai van de pikhouwe- len en het geschreeuw ophielden » (Denis p. 112).

« *Het zal jullie wel duidelijk zijn* », sprak ze tot haar mederelgieuzen, « *dat ik alleen maar onrechtvaardige haat opwek; men is erop uit om mij te doden. Ik kan niet doorgaan met hun woede uit te lokken en roekeloos mijn leven te riskeren. Ik vertrek en zal proberen elders een vrediger thuis te vinden.* » – « *We laten u niet alleen* », antwoordden de andere zusters, « *en zullen u volgen waar u ook gaat.* » Maar Juliana toomde hun geestdrift in: « *Nee, ik weet nog niet waar ik heen ga. Ik kan jullie niet allemaal meenemen. Laat de dappersten hier blijven en hun plicht doen tot betere tijden. God zal hen helpen.* »

Ze nam drie metgezellinnen mee, onder wie Isabella van Hoei, en verliet, zonder een cent op zak, het huis van Cornillon waar ze vijftig jaar eerder welstand had gebracht en dat ze nooit meer zou terugzien. Zo begon voor haar, op die korte, koude winterdagen, een pijnlijke zwerftocht door het bisdom. Nauwelijks waren ze ergens aangekomen of de machinaties van de stad bereikten hen zodat ze gedwongen werden om verder te vluchten.

Haar oudste biograaf zegt: « O Heer, wat een ontberingen heeft uw dienaar voor U doorstaan. Vervolgd worden door haar eigen volk, verdreven worden uit haar eigen huis en land, weg moeten gaan van de vrienden die haar verwelkomd hadden; geen dak boven haar hoofd, gebrek aan alles. Ach, als er al iets onvolmaakt in deze ziel was achtergebleven, dan heeft die zware beproeving alles uitgezuiverd... Wie had kunnen denken dat zo'n

volharding en zielenkracht gevonden konden worden in zo'n broos lichaam? » (cf. Denis, p. 119).

Toen ze uiteindelijk in Namen aankwamen, leidden ze een ellendig bestaan voordat ze werden opgevangen door de abdis van het cisterciënzerklooster van Salzinnes. Verschillende jaren gingen voorbij. De gezellinnen van Juliana stierven en werden in het klooster begraven. Zo ging in vervulling wat de heilige op een dag gezegd had toen de drie anderen ongerust waren over haar zwakke gezondheid: « *Maak jullie geen zorgen, ik zal de laatste zijn die vertrekt.* »

DE LEGAAT KEURT HET FEEST GOED

In Salzinnes bleef Juliana bidden en offers brengen opdat God zou zegevieren over zijn vijanden en opdat de plechtigheid van *Corpus Christi* zou worden ingesteld. Ondanks het feit dat ze nu veraf woonde, slaagde ze erin haar passie over te brengen op heilige zielen. Haar zaak werd die van de dominicanen, van kanunnik Jan van Lausanne, van de vrome Eva in haar kluis.

Kardinaal Hugo van Saint-Cher, een dominicaan die pauselijk legaat was geworden en die als theoloog ooit haar verzoek had goedgekeurd, verbleef in 1251 drie weken in Luik. Omdat hij geen frontale botsing met de tegenstanders wilde, besloot hij de viering van het feest en het officie van het H. Sacrament niet op te leggen, maar gewoon toe te staan. Ter ondersteuning van zijn decreet zat hij zelf de eerste plechtige viering van het officie in de Sint-Martinuskerk voor. Op de afgesproken dag stroomden geestelijken en leken vanuit alle delen van de stad toe om de kerkvorst te zien en te horen. Hij hield een vurig sermoen over de instelling van het feest en nodigde tot slot de gelovigen uit om elk jaar op deze plechtige feestdag tot de heilige tafel te naderen.

Vlak voor zijn vertrek ondertekende de legaat een nieuw decreet dat aflaten verleende aan iedereen die de viering van *Corpus Christi* bijwoonde. Acht maanden later, bij zijn terugkeer naar de stad, maakte hij deze viering verplicht in heel het H. Roomse Rijk, waartoe het prinsbisdom Luik behoorde.

Maar de opposanten gaven zich niet gewonnen. Nog maar nauwelijks was de legaat in 1253 naar Stavelot vertrokken of het kapittel van de kathedraal verbood het feest. Het bekwam de kanunniken echter slecht: de felste tegenstanders stierven de een na de ander in helse pijnen. De eerste biograaf van onze heilige, die haar tijdgenoot was, zag er de hand van God in.

Ondertussen waren de beproevingen van Juliana evenwel niet voorbij. Er brak een opstand uit tegen de graaf van Namen, van wie de echtgenote nauwe betrekkingen onderhield met de abdis van Salzinnes. Van het een kwam het ander en al snel was de abdij waar onze heilige verbleef niet meer veilig. De voorzichtigheid gebod de religieuzen om zich te verspreiden. Zo kwam Juliana terecht in Fosses, op 20 km ten zuiden van Namen, dat de laatste etappe zou zijn van haar bewogen leven.

« ZALIG ZIJ DIE STERVEN IN DE HEER »

Ze werd steeds zwakker en vroeg herhaaldelijk om kanunnik Jan van Lausanne te zien, want ze

wilde hem meer vertellen over de openbaringen die haar waren gedaan. Maar de geestelijke kon de reis niet maken omdat de wegen te onveilig waren. Bovendien dacht hij dat het vals alarm was, zoals al eerder was gebeurd: ze zou allicht opnieuw herstellen. En zo zou een voorspelling die Juliana had gedaan uitkomen, namelijk dat ze in haar laatste momenten niet de troost zou hebben omringd te zijn door haar beste vrienden van vroeger.

Biograaf Emile Denis wijst erop dat ze tijdens haar hele leven altijd zeer discreet is geweest over haar openbaringen. Dat is een kenmerkend teken van authentieke boodschappers van de Hemel. Denis bewondert haar nederigheid enorm: « Hebben we voldoende gemerkt hoe zorgvuldig ze het vermeden heeft om over haar visioenen te praten, in de campagne die ze ondernam voor de zaak die ze moest winnen? Ze nam alléén de kluizenares Eva in vertrouwen. Toen ze daarna met Isabella sprak, was dit met de heimelijke hoop dat ze het argument van Gods duidelijke wil niet naar voren zou moeten brengen. En wat de bisschop betreft: lijkt het er niet op dat ze nooit over de openbaringen heeft gesproken om hem te overtuigen? Ze nam er genoeg mee hem te zeggen "dat de plechtigheid van het H. Sacrament meer glorie aan God en vooruitgang aan de uitverkorenen zou brengen"; voor de rest wachtte ze geduldig op de begunstiging die op een dag de aarzelende bisschop in een ijverige propagandist zou veranderen » (pp. 160-161).

Toch is de goddelijke waarheid van haar openbaringen onbetwistbaar: « Wat critici en ongelovigen ook mogen zeggen, het volgende staat boven elke twijfel vast: de realisatie van de openbaringen ondanks de tegenspraak en de strijd; de eenvoud en openhartigheid van haar die ze rapporteerde; de heiligheid en heldhaftige deugd van Juliana, door de Kerk erkend; en de betrouwbare getuigenissen van zeer ernstige mensen » (Eugène Couet, *Miracles historiques du Saint-Sacrement*, 1898, p. 210).

We zijn op het einde van de Vastentijd 1258. Nadat ze op Goede Vrijdag opnieuw haar devotie voor de Passie van Ons Heer had getoond, vertrouwde ze haar medezuster Ermentrudis toe: « *Morgen zou ik graag naar de kerk gaan om een laatste keer afscheid van Hem te nemen, want daarna zal het niet meer mogelijk zijn.* » Op Paasdag ging haar wens in vervulling. Na de metten, de lauden en verschillende missen bijgewoond te hebben en Jezus-Hostie te hebben ontvangen, bleef ze in de kerk in gebed achter tot het vallen van de avond... Bij haar terugkeer in haar kamer vroeg ze om het H. Oliesel.

Ze was er toen zo slecht aan toe dat alles wees op haar naderende dood. De abdis van Salzinnes, die zich bij haar had gevoegd met enkele cisterciënzerinnen, wilde de nacht bij haar doorbrengen om te waken. Juliana drong er verschillende keren bij haar op aan om te vertrekken en wat te rusten. Toen ze haar niet kon overhalen om te gaan, zei ze haar: « *Moeder, u hoeft niet bang te zijn, ik zeg u dat ik vandaag en zelfs morgen niet van deze*

Het corporale van Bolsena, bevlekt met het Kostbaar Bloed van onze Verlosser, wordt vereerd in de Dom van Orvieto.

wereld zal heengaan. » De abdis, die haar voorspellingen al zo vaak had zien uitkomen, twijfelde niet langer : volkomen gerustgesteld ging ze slapen.

Op donderdagochtend had Juliana niet genoeg kracht meer om het officie te reciteren. Ze herhaalde het vers uit de Apocalyps : « *Beati qui in Domino moriuntur. Zalig zij die sterven in de Heer.* » De dag daarop bracht een priester haar het viaticum : « *Hier is uw Verlosser die voor u geboren wilde worden en wilde sterven. Bid tot Hem dat Hij u mag verdedigen tegen uw vijanden en uw gids mag zijn !* » – « *Amen* », antwoordde de heilige ; en daarop viel haar hoofd achterover en gaf zij de geest.

Ze werd begraven in de cisterciënzerabdij van Villers in het hertogdom Brabant.

HET EUCHARISTISCHE MIRAKEL VAN BOLSENA

In 1261 werd Jacobus Pantaleon van Troyes gekozen tot paus ; hij nam de naam Urbanus IV aan. Hoewel hij op de hoogte was van de openbaringen aan de H. Juliana, deed hij tijdens de eerste drie jaren van zijn pontificaat niets om het feest van Sacramentsdag in te stellen. Pas na een groot eucharistisch wonder besloot hij tot actie over te gaan.

Het mirakel vond plaats in 1263 in Italië, in de buurt van Orvieto, net toen de paus daar was met de Romeinse curie. De priester Petrus van Praag was de mis aan het opdragen in het gehucht Bolsena bij het graf van de Romeinse maagd en martelares Sint-Christina. In die tijd werd hij gekweld door twijfels

over de werkelijke Tegenwoordigheid van Christus in de Eucharistie. Op het moment van de consecratie werd de Hostie plots een stuk rood vlees waaruit druppels bloed vloeiden, maar zonder de handen van de priester te bevleken. Totaal ondersteboven legde de priester de Wonderhostie in de kelk, bedekte deze met het bebloede corporale en bracht ze naar de sacristie. Hij had nog maar één wens : zijn twijfel opbiechten en vergeving krijgen voor zijn zonde. Om dit te doen, moest hij het wonder onthullen.

Paus Urbanus IV werd onmiddellijk op de hoogte gebracht en liet het wonder authenticeren door een bisschop uit zijn gevolg, die zich naar Orvieto begaf in het gezelschap van vooraanstaande theologen, onder wie de H. Bonaventura en de H. Thomas van Aquino. Bij hun terugkomst nam de Opperherder de kostbare voorwerpen over van de bisschop, toonde het volk het met bloed bevlekte corporale en droeg alles in processie opnieuw naar Orvieto, te midden van de algemene emotie.

De paus voldeed toen aan het decreet dat in 1215 was aangenomen tijdens het Concilie van Lateranen, waarin Innocentius II had bevolen dat alle relikwieën met betrekking tot eucharistische wonderen op geheime plaatsen bewaard moesten worden. Dus verborg hij de relieken. Pas vier eeuwen later, in 1658, werden ze ontdekt door paus Alexander VII en opnieuw aangeboden aan de devotie van het volk. In een omslag van karmozijnrode tafzijde werden bloederige en witte fragmenten gevonden. Na reconstructie werd de vorm van een grote rode hostie verkregen, waarbij de witte delen overeenkwamen met de plekken die door de vingers van de priester waren aangeraakt. Het met bloed bevlekte corporale en ander altaarlinnen werden ook teruggevonden.

Wetenschappers bestudeerden deze relikwieën in 1949 en stelden vast dat ze dateerden uit de tijd van het wonder. In de Dom van Orvieto wordt nog steeds het bebloede corporale bewaard, terwijl men in de kerk van Bolsena fragmenten van het stenen altaar kan vereren waarop vlekken met het Kostbaar Bloed te zien zijn.

In de basiliek van de H. Christina in Bolsena bewaart men fragmenten van het altaar waarop bloedvlekken getuigen van het eucharistische wonder dat er plaatsvond in 1263.

DE INSTELLING VAN CORPUS CHRISTI

Na het eucharistische wonder van 1263 schreef paus Urbanus IV de bul *Transiturus de hoc mundo*, gedateerd 11 augustus 1264. Hoewel hij geen melding maakte van Bolsena, bevatte de bul wel een toespeling op de openbaringen van de H. Juliana: « *Bovendien hebben wij er vroeger, toen wij nog een bescheidener ambt uitoefenden, kennis van gehad dat aan bepaalde katholieken was **geopenbaard** dat een dergelijk feest in de Kerk gevierd moest worden.* »

De paus stelde dus het feest in, met grote devotie en liefde voor Jezus in de Eucharistie: « *O bijzondere en bewonderenswaardige vrijgevigheid, waarin de Gever overgaat in de gave en waar het gegevene hetzelfde is als Hij die geeft! Daarom hebben Wij het, voor de versterking en verheffing van het katholieke geloof, terecht nodig geacht om een jaarlijkse herdenking van dit grote Sacrament te organiseren. Daartoe wijzen wij een specifieke dag aan, namelijk de donderdag na het octaaf van Pinksteren. Laten dan op deze dag de gelovigen talrijk en met grote vurigheid in de heilighdommen samenkomen; laten de geestelijkheid en het volk getuigen van hun geluk met lofzangen; laten allen heilige hymnen zingen, niet alleen in de geest en in het diepst van hun hart, maar ook met hun lippen en monden. Laat het geloof uitbarsten in dankzeggingen, laat de hoop opspringen van vreugde, laat de naastenliefde van blijdschap trillen!* »

Een paar weken later schreef de paus aan de oude heilige kluizenares Eva:

« *Wij weten, liefste dochter, hoe je ziel ernaar verlangde dat het plechtige feest van het H. Lichaam van Onze Heer Jezus Christus in de Kerk van God zou worden ingesteld om door de gelovigen van alle tijden te worden gevierd. Tot je vreugde laten wij je daarom weten wat wij, ter versterking van het katholieke geloof, gepast hebben geacht: dat er, naast de dagelijkse gedachtenis die de Kerk aan dit bewon-*

derenswaardige sacrament wijdt, een meer bijzondere en plechtige herdenking moet worden gehouden [...].

« *Weet dat wij zelf dit plechtige feest hebben gevierd met al onze broeders, de kardinalen van de H. Kerk, in aanwezigheid van alle aartsbisschoppen, bisschoppen en andere prelaten van de Kerk die op dat moment aanwezig waren bij de apostolische Stoel, om alle getuigen een idee te geven van het grote belang van dit feest.*

« *Laat je ziel de Heer verheerlijken en laat je geest zich verheugen in God, je Verlosser, omdat je ogen de wonderen van het heil hebben aanschouwd die wij voor alle volken hebben verricht!* »

Met de brief zond de paus ook het officie van het H. Sacrament mee dat de H. Thomas van Aquino had opgesteld, een meesterwerk van theologische kennis. Hij droeg Eva op het manueel te vermenigvuldigen en in ons land te verspreiden.

Pas in 1318 zou het feest van *Corpus Christi* effectief in heel de Kerk gevierd worden. Dat was dus meer dan honderd jaar nadat de goddelijke wil aan de H. Juliana was geopenbaard. De boodschapster van Jezus had de instelling van het plechtige feest van zijn H. Lichaam niet tijdens haar leven meegemaakt. Maar door de gebeden en het lijden dat zij geofferd had, verdiende ze na haar dood de triomf van de eucharistische cultus. Die triomf heeft standgehouden tot in onze moderne tijd, ondanks de lutherse en modernistische ketterijen... tot aan de rampzalige hervorming van het Tweede Vaticaans Concilie.

Wanneer de nieuwe eucharistische theologie van onze vader, abbé de Nantes – die al door grote heiligen zoals de H. Pierre-Julien Eymard geschetst werd – zal begrepen worden en officieel onderwezen door de hiërarchie van de Kerk, zal de eucharistische eredienst met nog grotere pracht herboren kunnen worden in de hele christenheid.

broeder François van Maria ter Engelen

ZOJUIST VERSCHENEN!

Nu verkrijgbaar: de ingebonden nummers van *HIJ IS VERREZEN!* jaargangen 2022 t/m 2024; 370 pagina's, met een stevig kaft errond.

In dit naslagwerk vindt u alle artikels terug die we de afgelopen jaren publiceerden: de situatie in de Kerk en de wereld, analyses van kerkelijke documenten, historische studies, heiligenlevens...

Prijs: **28 euro** zonder verzendkosten.

Te bestellen door een mailtje te sturen naar hij.is.verrezen@gmail.com of door te schrijven naar de verantwoordelijke uitgever.

Ingebonden jaargangen van vroegere nummers kan u ook nog altijd bestellen, zolang de voorraad strekt (prijs overeen te komen)!

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter: † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur: Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever: L. Oorts, Heideweg 14, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland: € 20. Steunabonnement: vanaf € 25.

IBAN: BE37 7340 7865 9228. BIC: KREDBEBB.

Internet: <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail: hij.is.verrezen@gmail.com